

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

18. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

1. KVĚTNA 2005

Z obsahu:

**Pán Bůh ti odplať,
Svatý otče Jane Pavle II.!**

Homilie biskupa Waltera
Mixy při zádušní mši
za zesnulého papeže
- strana 4 -

**Papež ukazuje lidstvu
cestu do budoucnosti**

Arcibiskup Ludwig
Schick, Bamberg
- strana 5 -

Konkláve zblízka

Walter Brandmüller
- strana 6 -

**Josef Ratzinger -
Benedikt XVI.**

- strana 7 -

**Bohatý bude zavržen pro
svou slepotu k chudým**

Kardinál R. Etchegaray
- strana 8 -

**Velikonoční vítězství
na konci**

kněžského života
- strana 9 -

**„Neumírám,
ale vcházím do života“**

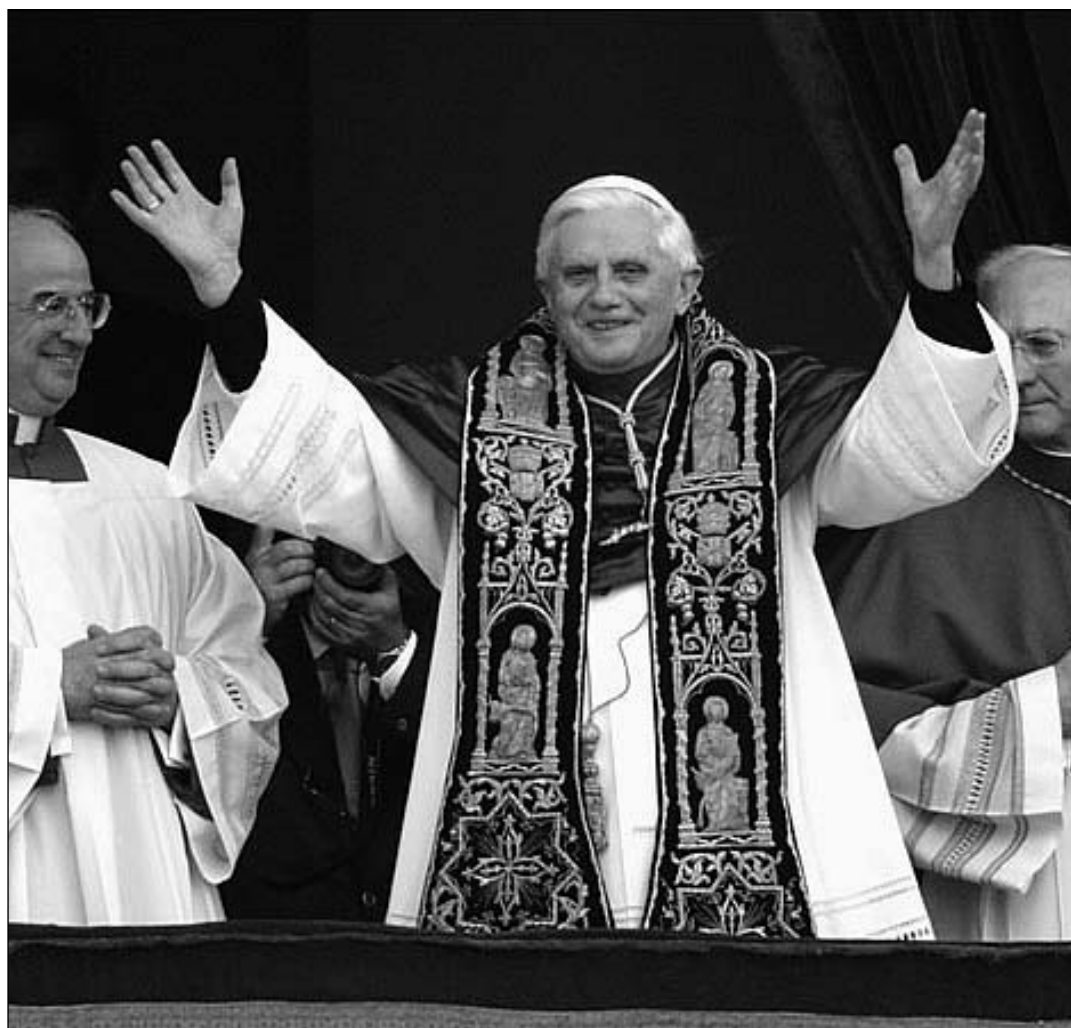
René Lejeune
- strana 10 -

Já jsem (18)

Eucharistické meditace
ctih. Conchity Armidy
- strana 13 -

**Výzvy fatimského
poselství (7)**

Četba na pokračování
- strana 14 -

Jako 265. papež byl 19. dubna 2005 zvolen Josef kardinál Ratzinger, který přijal jméno Benedikt XVI. Nový nástupce apoštola Petra za jásotu tisíců lidí vystoupil na balkon svatopetrské baziliky a pozdravil shromážděné poutníky:

Draží bratři a sestry,

po velkém papeži Janu Pavlu II. zvolili kardinálové mne, prostého a pokorného pracovníka na vinici Páně. Utěšuje mě skutečnost, že Pán může pracovat a jednat i s nedostatečným nástrojem, a svěřuji se především vašim modlitbám. V radosti Zmrtvýchvstalého a v důvěře v jeho trvalou pomoc půjdeme dále. Pán nám bude pomáhat a Maria, jeho nejsvětější Matka, bude na naší straně. Děkuji.

Poté udělil Benedikt XVI. své první požehnání Urbi et Orbi. Další informace o novém papeži přinášíme na straně 7.

Editorial

Na „příkázání“ jsou lidé zvyklí dívat se jako na něco reprezivního. Máme-li na mysli Desatero, představují jeho příkazy a zákazy základní mantinely, ve kterých by se mělo pohybovat lidské jednání ve vztahu k Bohu i k bližním i k sobě samému. Jelikož jejich přestoupením a nedodržením člověk výslovně uráží Boha a poškozuje sebe i druhé, je přirozené, že to s sebou nese neblahé důsledky. V našem náboženství však existují ještě jiná příkázání, o kterých Ježíš říká, že jsou naplněním, zdokonalením zákona, a na která se nevážou trestní sankce, nýbrž naopak zvláštní odměny. Tato příkázání totiž už nejsou respektována ze strachu před trestem, neboť je možno přijímat je a zachovávat jen z lásky, na kterou Bůh odpovídá ještě větší láskou a ta se pak konkretizuje ve sblížení Boha s člověkem. Ježíš to charakterizuje slovy: *Dám se mu poznat, Duch k němu sestoupí, učiníme si i s Otcem u něho příbytek.* Jako by se nás Bůh nemohl dočkat. Ještě dříve, než si nás bude moci vzít navěky k sobě, chce sám sestoupit k nám a být v nás. Ježíšova „příkázání“ jsou tak úplným opakem nějakých restriktivních nařízení. Ježíš nám v nich spíše prozrazuje tajemství, jak to máme udělat, aby se s námi mohl co nejvíce sblížit a my s ním ztotožnit.

Není to přebývání pouze symbolické. Tato Boží přítomnost může dosáhnout takové intenzity, že ji lidé při styku s osobou takto láskou a Bohem naplněnou přímo pocítují, a to aniž by znali její podstatu. Je to něco jako mystické vtělení: Bůh se dává světu poznat skrze věřícího křesťana, jako se zjevil skrze Syna člověka. Jak velké je to vyznamenání, ale také jak velký závazek! Kolik katolických křesťanů musí toto vyznamenání a závazek zahrnout spíše s lítostí do vyznání: „... a nekonám, co mám konat.“

Svým životem a svou smrtí nám poslední Svatý otec ukázal, že přívlastek „svatý“ nebyl u něho pouze formální titul, ale duchovní skutečnost. Zachovával Ježíšova příkázání a Pán se mu dal poznat a přebýval s ním. Zažil to svým způsobem celý svět. Chtěli bychom ho co nejdříve pozvednout na oltář. Jistě zaslouženě. Svatořečení znamená pro Boha oslavu, ale pro nás také závazek. Uctívat někoho jako světce neznamená jen obracet se na něho jako na přímluvce u Boha, ale také dívat se na něho jako na vzor hodný následování. V čem může prostý věřící následovat velkého papeže? Jistě že se nepožene „za věcmi velikými a nedosažitelnými“, ale měl by se zaměřit na věci jen zdánlivě malé a obyčejné, kterým média při jeho hodnocení nevěnují pozornost a které se někdy mohou tak trochu ztrácet za velkými historickými zásluhami a úspěchy.

Především ho musíme následovat v modlitbě. Jednou z těchto „malých“ a následováníhodných věcí je pozornost, jakou tento velikán věnoval své osobní přípravě na nejdůležitější okamžik života, na tu chvíli, kdy si ho Pán povolá zpět k sobě. Myslel na svou smrt plný zdraví a síly, jak se říká, v nejlepším věku. Co na tom, že jeho první závěť musela čekat na své uplatnění více než čtvrt století? Nikdy neobdržel stvrzenku na dalších 25 let života a byl si vždy vědom toho, že nevíme dne ani hodiny. Kolik scházelo, aby ho vražedná kulka poslala na onen svět již ve třetím roce jeho pontifikátu? Není naším cílem se na světě zabydlet a dobře zařídit, nýbrž žít tak, bychom v kterýkoliv den a kteroukoliv hodinu mohli přivítat Ženicha s hořící lampou v ruce. I v duchovním smyslu si můžeme počínat jako bláhový velkostatkář z podobnosti, kterému se hojně uro-

dilo a zcela ho zaskočila skutečnost, že si ho Pán předvolá ještě tuto noc. Naším hlavním cílem je spasit svou duši, a to v těch podmínkách a v těch okolnostech, v jakých se nacházíme. A přitom jako křesťané nemůžeme myslet jen na sebe. Bůh chce spasit všechny lidi. Některé zachraňuje takřka zázračným,

zjevným způsobem, ale my nevíme, kolik je těch, které jeho milosrdenství zachránil tak říkajíc „na poslední chvíli“. Platí tu zákony milosti, které pro nás zůstanou tajemstvím. Svět zůstane vždy rozdělen na ty, kteří potřebují zachránit, a ty, kteří ve spojení s Kristem zachraňují. Zesnulý papež patřil k nim svým příkladem i svým učením, které přímo prorockým způsobem odpovídá na nejpálčivější problémy současného světa, jak je viděl očima člověka, kterému Ježíš dal poznat sám sebe.

U nejednoho z těch, kteří vyzvedávají velikost zesnulého papeže, se ovšem za touto chválou skrývá celá řada „ale“, která projevy uznání značně relativizují. Své výhrady nevyslovují ovšem přímo a otevřeně, ale odívají je do požadavků na rozsáhlé změny, které očekávají od nového papeže. Máme asi v Církvi nemalý počet potenciálních velikánů, kteří tak bezpečně vědí, jak to dělat ještě lépe, než to dělal ten zesnulý papež, který zaslu-

huje přídomek Veliký. Na dílo, které nám zanechal papež velký a svatý, se musíme naučit nejdříve dívat jeho očima, abychom si osvojili jeho dosud nenaplněné cíle a jeho hlediska. Jan Pavel II. rozhodoval velice uvážlivě a po dlouhé modlitbě, mnoha konzultacích a bylo by jistě neodpovědné soudit, že se řídil tím, co se jemu líbí a co mu vyhovuje. Skutečnými staviteli Božího chrámu nejsou lidé, nýbrž Duch Svatý. My lidé jsme pouze jeho dělníci, kteří se střídají postupně v jeho službách na jeho díle.

Stále hlasitěji a častěji se začínají ozývat požadavky po širší „decentralizaci“ a „kolegializaci“. Jestliže tak smýšlejí sekulární média, odpovídá to jejich charakteru, jejich způsobu myšlení. Od lidí věřících a dokonce takových, kteří jsou zcela „v Božích službách“, bychom očekávali moudřejší pohled. Není obtížné si představit, jak by to v některých případech vypadalo, kdyby takovým požadavkům vyšel vstříc již zesnulý papež. Na mnoha místech bychom měli svéráznou místní liturgii, která se řídí nikoliv podle Římského misálu, ale podle domácí tvorivosti. V Německu by dodnes církevní poradny vystavovaly poukazy na beztrestný potrat, interkomunio by na mnoha místech zdomácnělo, dočkali bychom se „církevních“ sňatků pro rozvedené a po čase i pro osoby stejného pohlaví. O tom, jak by to vypadalo s výchovou kněží, ani nemluvě. Idealistický optimismus, že všude vládne jedině Duch Svatý, patří spíše do oblasti povázhlivé utopie. Stačí se podívat, do jakých problémů se dostává církev naší Církvi nejpodobnější, totiž anglikánská. Demokratické v Církvi by byla ideální věc, kdyby všichni byli plni Ducha Svatého a nikoliv „veřejného mínění“, kterým prostřednictvím médií dovedně manipuluje úhlavní nepřítel.

-red-

Cesta života

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Toho, kdo mě miluje, i já budu milovat
a dám se mu poznat**

Když tě dnes Ježíš zve k sobě do Večeřadla mezi své nejbližší, je to pro tebe velké vyznamenání. Rozhodně to nechápej jako samozřejmost. To, o čem se chystá hovořit, je určeno jeho důvěrným přátelům. Připrav se proto v duchu na dnešní rozhovor s ním lépe, než kdyby ses chystal k přijetí nejvyššího možného vyznamenání, jakého by se ti zde na zemi mohlo dostat.

Doposud jsi mohl prodlévat v Ježíšově blízkosti, naslouchat jeho slovům, pozorovat jeho obdivuhodné skutky lásky a slitovnosti. Ale dnes mu jde o mnohem více. Chce tě pozvat přímo k sobě domů, do soukromí svého božského života, chce tě uvést v nejvyšší důvěrnosti přímo do svého nejintimnějšího tajemství, svěřit se ti se svým vnitřním bytím tak, abys je mohl s ním sdílet i ty. Pros Ducha Svatého, abys mu dobře porozuměl:

„Já nežiji sám v sobě. Můj život je trvalým tajemným společenstvím s Otcem a Duchem. Sestoupil jsem k tobě jen proto, abych tě pozval k nám, do naší společnosti, do samého středu našeho života. Náš život je výše nejvyšší a nejdokonalejší blaženosti. Chceš vstoupit k nám? Ukážu ti cestu.

Nemusíš se bát. Můj Otec ti dal svůj zákon. Já jsem přišel, abych ho naplnil. Přijmi jej. Je to tvoje cesta, po které přijdeš k nám a na které nebudeš sám. Budeš-li mě opravdu milovat tak, že zachováš má přikázání, můj Otec, který mě miluje, miluje ty, kteří milují mne, a dá ti Ducha pravdy. Ten tě naučí, jak krásné je všechno to, co od tebe žádám. Žádám to jen proto, abys i ty mohl být se mnou tam, kde jsem já. Můj Duch je pravé světlo, ve kterém poznávám Otce a Otec poznává mne. S naším Duchem v tobě zůstává naše světlo a naše láska. A naše světlo a naše láska - to je náš život. Dal jsem ti tedy svá přikázání, protože můj Otec i já tě chceme milovat a chceme ti seslat svého Ducha, abychom mohli žít my v tobě a ty v nás. Kde je láska, tam přebývá i světlo. Když se budeme opravdu milovat, dám ti poznat sebe a naše tajemství.“

Zastav se v tichu a dopřej si čas, abys mohl domyslet toto šokující Ježíšovo sdělení, které je pozvání a současně vyznání lásky.

Jestliže máš dojem, že to překračuje všechnu tvou představivost a tvé myšlení, popros Pána, aby ti své pozvání a současně představení znovu zopakoval.

Můžeš si nyní porovnat, jaká skutečná propast existuje mezi tímto projektem Boží velkodušnosti a tak často zdeformovanou lidskou představou, že Bůh je zasmušilý stařec, který odněkud zdaleka slídí za člověkem a svými necitelnými příkazy mu kazí každé potěšení. To je pohled těch, kdo nejsou schopni přijmout Ducha, kteří ho *nevidí a neznají*, protože si zamílovali jen sami sebe a představa nekonečné bytosti, která nezištně miluje a rozdává sama sebe, je jim naprosto cizí a nepředstavitelná. Bůh, jak si ho představují, je umocněnou projekcí jejich vlastního sobectví. Takto pokřivenou postavu Boha je ovšem těžké si zamílovat, naopak, vede člověka k zaslepené kritice nejvyšší bytosti, staví ho do role pyšného samospasitele a prométheovského osvoboditele z područí „necitelného a panovačného boha“.

Pán ti však vysvětluje, že důvod, proč ti Bůh dává svá přikázání, je zcela opačný. Jsou projevem nejvyšší Boží lásky. Bůh, který by nemiloval tak, jak o tom mluví Boží Syn, je absurdní stejně jako hranatý kruh. Bůh je Bohem právě proto, že dokonale miluje. Jen jeho láska ho přiměla, aby vykročil ze svého bytí a dal průchod své štědré lásce tím, že stvořil svět a v něm člověka, kterému nezištně nabídl účast na svém blaženém životě a nejtěšnější vzájemnosti.

Boží láska - to je rozdávání sama sebe. Jak nesmírně na tom Bohu záleží, můžeš poznat z toho, že dokonce ve svém Synu sám vytrpěl smrt, *spravedlivý za nespravedlivé, jen aby nás přivedl k sobě.*

Ježíšova přikázání nemají jiný cíl než být dokonalým návodem, jak můžeš ve svém životě uprostřed lidského společenství následovat Boží způsob chování a jednání tak, že i ty rozdáš sám sebe. Pak můžeš i v tomto slzavém údolí navzdory všem nepříjemnostem, strádání a bolestem zakoušet podíl na té blaženosti, kterou Bůh žije sám v sobě. Sdílí svůj život s tebou v té míře, v jaké ty sdílíš jeho způsob jednání: *dobrotu, pokoru, mírnost, shovívavost.* ⁽¹⁾ Ježíš tě navíc ujišťuje, že máš *připravené místo* v Božím lůně, kde už tvé dokonalé účasti na jeho životě nemůže nic stát v cestě. Až pak uvidíš tvář v tvář toho, který ti umožnil, aby ses mu podobal a důvěrně se s ním stýkal, utoneš

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 8,5-8.14-17

Filip přišel do hlavního samařského města a hlásal tam Krista. Všichni lidé dávali pozor na to, co Filip mluví, protože slyšeli a viděli, že dělá zázraky. Z mnoha posedlých totiž vycházeli nečistí duchové s velkým křikem. Také bylo uzdraveno mnoho ochrnutých a chromých. Celé město se z toho převelice radovalo. Když se apoštolové v Jeruzalémě dověděli, že Samařsko přijalo Boží slovo, poslali k nim Petra a Jana. Ti tam přišli a modlili se za ně, aby dostali Ducha svatého. Do té doby totiž na nikoho z nich nesestoupil, byli jen pokřtěni ve jméno Pána Ježíše. Vložili tedy na ně ruce, a oni přijali Ducha svatého.

2. čtení - 1 Petr 3,15-18

Milovani!

Mějte v srdci posvátnou úctu ke Kristu jako k Pánu a buďte stále připraveni obhájit se před každým, kdo se vás ptá po důvodech vaší naděje, ale ovšem s jemností a skromností. Musíte však mít přitom sami dobré svědomí! Pak se budou muset zastydět za své špatné řeči ti, kdo pomlouvají vaše dobré křesťanské chování. Je přece lépe, abyste snášeli utrpení - chce-li to tak Bůh - za to, že jednáte dobře, než za to, že jste udělali něco špatného. Vždyť i Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrčen podle těla, ale podle ducha dostal nový život.

Evangelium - Jan 14,15-21

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Pomocníka, aby s vámi zůstal navždy: Ducha pravdy. Svět ho nemůže přijmout, protože ho nevidí a nezná. Vy ho znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás sirotky, zase k vám přijdu. Ještě krátký čas, a svět mě už nevidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi. V onen den poznáte, že já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás. Kdo má moje přikázání a je zachovává, ten mě miluje, a kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec, a také já ho budu milovat a dám se mu poznat.“

v závratném pocitu štěstí a celá věčnost se ti bude zdát krátká na to, abys vzdal náležitou chválu svému Stvořiteli, Vykupiteli a Posvětiteli.

Jásejte Bohu všechny země, opěvujte slávu jeho jména, vzdějte mu velkolepou chválu. Řekněte Bohu: „Jak úžasná jsou tvoje díla!“⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Gal 5,22; ⁽²⁾ resp. žalm 66

Pán Bůh ti odplat', Svatý otče Jane Pavle II.!

Homilie biskupa Waltera Mixy při zádušní mši za zesnulého papeže

1. Papež jako člověk mezi lidmi

Ne vždy bylo dostatečně jasně vysloveno to, že ho mohli svým způsobem zažít všichni lidé: papež si ze svého nejvyššího úřadu neosvojil žádné panovačné způsoby, nýbrž zůstal uchvacujícím způsobem prostý a zcela otevřený pro všechny lidi. I když byl nemálo, a zvláště v Německu, kritizován za stovku svých zahraničních cest, pak tomuto papeži nešlo o nějaké sebeuplatnění, nýbrž vždy se mu jednalo o setkání s lidmi. Hledal setkání s lidmi odpovědnými za politiku a hospodářství, stejně jako setkání s dětmi, mládeží a dospělými v jejich každodenní situaci. Pro nás v severní Evropě bylo nepředstavitelné, že svými pastoračními cestami k národům v jiných světadílech, zvláště v nerozvinutých zemích a v částech třetího světa, prokázal tamním lidem velkou poctu. Lidé v těchto zemích nemají představu o vzdálené Evropě, nemluvě o tom, že si vůbec nemohou dovolit cestu do Říma, aby se tam mohli setkat s hlavou katolické církve. Tím spíše dojal papež srdce těchto lidí, když k nim zcela samozřejmým způsobem přijel. Tam nejen slavil v nadšené atmosféře bohoslužby pro velký počet věřících, ale stejně se v nejlepším slova smyslu zajímal o politickou a hospodářskou situaci těchto zemí. Neohroženě a bez falešné diplomacie vyzýval nepočtené blahobytné skupiny v jednotlivých zemích, aby se zasadily o sociální spravedlnost, aby se dále neprohlubovala propast mezi bohatými a chudými.

Toto úsilí bylo vedeno především přesvědčením, že Bůh chce, aby každý člověk mohl vést na tomto světě důstojný život, protože všichni jsou si navzájem rovni. Jak papež právem prohlašoval, že spravedlivá a cílevědomě

vedená světová hospodářská politika by mohla podstatně přispět k tomu, aby už žádní lidé nemuseli na světě umírat hladem. Papeži leželo na srdci nejen duchovní a duševní blaho jednot-

Biskup Walter Mixa

livce, nýbrž také blaho tělesné, chtěl oslovit člověka celostně v jeho lidské důstojnosti a požadoval pro každého člověka náležitou úctu.

Při mnoha setkáních, která jsem měl se Svatým otcem osobně nebo v malých skupinách, bylo pro mě vždy znovu zkušeností, že potkávám dobrého, otcovského člověka. Moje osobní rozhovory s ním se vyznačovaly vždy atmosférou důvěry. O rušivých protokolech nebylo stopy, takže jsem měl dojem, že rozmlouvám s láskyhodným a pozoruhodným otcem.

2. Papež jako prosebník

Pozorný pozorovatel a spoluúčastník bohoslužeb a jiných setkání, např. audience ve větším nebo menším rozsahu, mohl poznat, že papež je velice niterný člověk. Kdo spolu s ním mohl slavit mši svatou v jeho soukromé kapli, musel být dojat tím, jak intenzivně a dlouho se před začátkem mše svaté modlil a vědomě setrval po hlásání evangelia a po svatém přijímání v dlouhé tiché modlitbě. Dokonce i při setkáních s mnoha lidmi při au-

dienci bylo možno cítit, že papež stále vede rozhovor se svým Pánem a Bohem. Pro něho byl Bůh Otec, vtělený Boží Syn Ježíš Kristus a síla Ducha Svatého skutečnost, která ho zcela prostupovala. Slovo sv. Pavla z 2. kapitoly listu ke Galaťanům prožíval se samozřejmostí a zcela autentickým způsobem: „Žiji již nikoliv já, ale žije ve mně Kristus!“ Tento základní postoj setrval v přátelství s Ježíšem Kristem a žít a působit ze síly Ducha Svatého mu dával nesmírnou sílu až do vysokého stáří, až do bolestné zkušenosti jeho nemoci a jeho křehkosti. Sílu, která mu v přeneseném smyslu dávala povstat, a tak výzvu k Jubilejnímu roku 2000 sám příkladně osvědčoval: „Duc in altum – zajed' na hlubinu a spusť sítě!“ Toto citelné vnitřní a současně navenek přesvědčujícím způsobem působící spojení s Kristem se stalo pro všechny křesťany přesvědčivým a současně přitažlivým příkladem; zvláště pro řeholníky a jáhny, kněze a biskupy, pro všechny, kteří nějakým způsobem převzali odpovědnost při výuce náboženství, hlásání a při pastoračním působení.

Tento příklad základního duchovního postoje, věrné a živoucí spojení s trojjediným Bohem, které udržoval po celý život, je a zůstane pro nás všechny velkým závazkem, který musíme sami ve svém životě vždy znovu uskutečňovat a jehož plodnost zcela jistě zažijeme.

3. Papež jako prorok

Pro svůj hluboce vnitřní duchovní postoj musí být tento papež označen také za proroka! Jeho prorockou službu můžeme v krátkosti popsat trojím způsobem:

a) Pro papeže je Ježíš Kristus, vtělený, ukřižovaný a zmrtvýchvstalý Pán, obsah a cíl každého lidského života. Aniž by prosa-

zoval jakékoliv ideologické představy, poukazoval vždy a všude na vtěleného Božího Syna v souladu s výpovědí v evangeliu Jan 3,13–15. Při nočním rozhovoru řekl Ježíš Nikodémovi, který byl vzdělaný v Písmu: „A jako Mojžíš povýšil na poušti hada, tak musí být povýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný.“ Ježíš z Nazareta, povýšený na kříž v hrozném lidském utrpení, který se vítězným zmrtvýchvstáním vrátil k Bohu, byl potvrzen jako Boží Syn, na kterého se musí dívat všichni lidé. Jako byla Maria pro papeže velkým vzorem věřící ženy a jako Jan Křtitel neúnavně poukazoval na Krista, tak on zval všechny, zval zvláště mladé, aby mu dali svou důvěru, své přátelství a svou lásku. Tato skutečnost určovala od roku 1986 všechny Světové dny mládeže a mladí byli právem přesvědčeni, že v tomto papeži zažili velice otcovského člověka a současně posla pro Ježíše Krista a pro zdařilý život.

b) Prorocká služba tohoto papeže se ukázala především také v tom, že se bez ztráty plnosti katolické pravdy snažil dospět s křesťany všech vyznání k většímu poznání pravdy také v církevním společenství. Současně však vždy znovu zdůrazňoval, že není možno dělat z falešných ohledů kompromisy, které by mohly zfalšovat původní Kristovo poselství a apoštolské učení víry. Jeho prosby o odpuštění během Světového roku adresované všem, kterým křesťané způsobili křivdu, zůstanou nezapomenutelné. Jak konstatovali významní židovští novináři, přístup papeže ke Zdi nářků zůstane nezapomenutelně zapsán v lidské paměti. Vložil tam písemnou prosbu za odpuštění všech křivd, které křesťané způsobili Židům. Jeho prorocká služba dospěla k určitému vrcholu zvláště pro katolickou církev, ale jistě i pro pravoslavné církev

ve, které si zachovaly stejné pojetí svátosti, když vyzvedli význam Eucharistie pro život Církve. Ve spojení s naukou II. vatikánského koncilu zdůraznil velice podnětným osobně zdůvodňujícím způsobem ve své eucharistické encyklice, že Eucharistie je a zůstává vrcholem církevního života a její význam nesmí být nikdy podceňován.

c) Jeho prorocké vystupování zanechalo přes všechny hranice národů, kultur a náboženství trvalý dojem, protože se zasazoval neúnavně nejen za sociální spravedlnost, ale také za mír v soužití národů. Žádný druh diplomacie mu nemohl zabránit v tom, aby zcela zřetelně nezdůrazňoval, že každá válka vede ke ztrátě lidskosti, a proto ti, kteří vedou válku, vždy „prohrávají“. Stejně zřetelně a s rostoucí naléhavostí zdůrazňoval, že ve jménu Boha nebo náboženství, ať je to kterékoliv z nich, nesmí být nikdy vedena žádná válka. Tento jednoznačný a zřetelný postoj zastával neohroženě proti všem pozemským silám a mocnostem a podstatně přispěl k tomu, že komunistická ideologie se svým násilnickým státním systémem se zhroutila jako domek z karet. Výsledkem je znovusjednocené Německo na základě svobodné demokracie.

Stejným způsobem se vyslovil proti válce v Iráku a neohroženě hájil proti nejsilnější hospodářské a politické mocnosti světa pozice míru pro všechny lidi. Nezapomenutelná zůstane jeho řeč na podzim roku 1996 v Berlíně u Brandenburské brány. Nakonec konstatoval, že svobodu nelze zaměňovat za libovůli, nýbrž že svoboda má své jméno. Toto jméno zní: „Ježíš Kristus!“

Pro tohoto Ježíše Krista neúnavně působil, označil člověka v jeho osobní důstojnosti za cestu Církve a v důvěře v Ježíše Krista se ve svém umírání odevzdal do rukou ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Pána!

„Bůh Ti odplať, milý Svatý otče Jane Pavle II.“

Papež ukazuje lidstvu cestu do budoucnosti

Podle názoru arcibiskupa Ludwiga Schicka je poslední kniha Jana Pavla II. velkolepou směrůvkou pro další cestu lidstva. Ukazuje, jak mohou křesťané pomoci rodině národů nastavit výhybky do lepší a mírové budoucnosti. V prvé řadě je třeba se poučit z minulosti a rozpomenout se na svou identitu, tzn. najít pravdu o člověku, a to s vědomím, že člověk bez Boha není schopen porozumět sám sobě ani řešit problémy dnešní doby.

Vize naděje

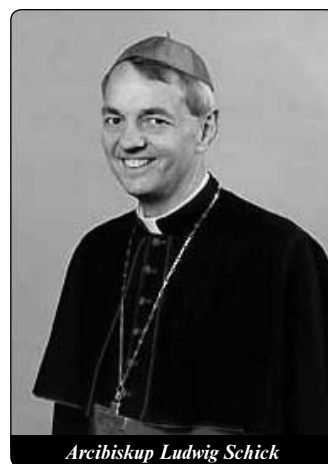
Nová kniha Jana Pavla II. *Pa-měť a identita. Rozhovory na prahu mezi tisíciletími* vyznačuje naději. Ve veškerém dějinném vývoji vidí papež prst dobrého Božího působení. Jan Pavel II. vždy vychází z přesvědčení, že Bůh přivede jednotlivého člověka do nebe a lidstvo, dějiny a stvoření k jejich naplnění. Tento pohled plný důvěry daruje potřebnou sílu, abychom spolupracovali na utváření budoucnosti. Jan Pavel II. by chtěl lidem dodat odvahu, aby se v 21. století, resp. ve 3. tisíciletí angažovali pro lepší společnost a vyrovnali se s problémy, které stojí před námi.

Ve 26. oddílu své knihy objasňuje Jan Pavel II. zřetelně tento pozitivní postoj na svém vlastním životě. Popisuje nezdařený atentát na svou osobu 13. května 1981 jako důkaz, že jeho poslání, Církev a dějiny jsou vedeny dobrotivou Boží rukou, a proto zlo nemůže nikdy definitivně zvítězit.

„Ideologie zla“

Bohužel ve veřejné diskusi jsou jmenovány převážně pouze okrajové věci, jako srovnání holocaustu spáchaného na Židech a jiných zločinů na národech a skupinách s vražděním nenarozených dětí při potratech. Nebo se kritizuje odmítání zákonného zrovnoprávnění homosexuálních partnerství s manželstvím, přičemž papež neříká nic nového. Papeži přece v žádném případě nejde o to, prostě srovnávat holocaust s potraty. Spíše chce obrátit pozornost k tomu, jaké postoje, jaké druhy chování a praktiky se u lidí rozvíjejí, když lidé žijí tak, jako by Boha nebylo („Et si Deus non dare-

tur“). Na tomto pozadí shrnuje papež v 2. oddílu své knihy tyto fenomény pod nadpis „Ideologie zla“. Tvrdí, že jedině Bůh a jeho zákon zaručují lidskou důstojnost a tím i lidská práva. Bez

Arcibiskup Ludwig Schick

odpovědnosti před Bohem upadá jednotlivý člověk stejně jako společnost velice snadno do nelidskosti, jak to dějiny mnohokrát dokazují.

Osud lidstva

Ve své knize si papež všímá především dějin 20. století, které osobně prožil, a vyvozuje z toho závěry pro budoucnost. V 25. oddílu se vypořádává s velkými té-

maty, která podle jeho názoru mají rozhodující význam pro osud lidstva ve třetím tisíciletí. Jsou s tím spojeny podněty, jak může být zlo překonáno dobrem ve veřejném i v soukromém životě, jak odpovědně využívat svobodu, jak má člověk pečovat o svou kulturu, milovat svou vlast, jak je třeba žít demokracii a jaké úkoly musí plnit Církev.

Klíčová funkce Koncilu

Velice často přitom papež cituje pastorační konstituci 2. vatikánského koncilu „Gaudium et Spes“, jejíž poklady ještě zdaleka nebyly odhaleny. Klade tento důležitý koncilní dokument na srdce lidem odpovědným v Církvi i ve společnosti. V jednotlivých výrociích vidí klíč k řešení problémů 21. století. Spolu s „Gaudium et Spes“ jmenuje i první tři encykliky svého pontifikátu: „Redemptor hominis“, „Dives in misericordia“ a „Dominum et vivificantem“, které označil jako triptych.

V centru pozornosti jednotlivce

Konečně si papež ve své knize znovu všímá jednotlivého člověka

NEDOKONČENÁ ENCYKLIKA

Jan Pavel II. připravoval v posledních měsících před svým onemocněním novou encykliku, která se měla zabývat bliženskou láskou jako odpovědí na fenomén globalizace. Oznámil to arcibiskup Marcelo Sánchez Sorondo, kancléř papežské akademie pro vědy. Řekl, že otázkou globalizace se papež velice zabýval. Pokládal ji za nevyhnutelný proces; byl relativně optimistický, pokud jde o její důsledky. Značné starosti mu však působila nerovnost a propast mezi bohatými a chudými a zneužívání lidské svobody. Papež soudil, že křesťanská bliženská láska je dokonale odpovědí na mezery, které při globalizace vznikají.

FILM O JANU PAVLU II.

Mel Gibson se jako člen jednoho týmu kameramanů účastnil pohřbu Jana Pavla II. a má v plánu natočit o zesnulém papeži film. Další film, který má v plánu, je film o Fatimě.

Konkláve zblízka

a jeho vztahu k Bohu a k bližním. V myšlení Jana Pavla II. má jednotlivý člověk absolutní prioritu. Je tvorem milosrdného a lásku rozdávajícího Boha a je určen pro věčný život v Bohu. Každému člověku náleží neodcizitelná a nedotknutelná důstojnost. Především se musí rozvíjet ve svobodě. Opakovaně se vrací Svätý otec ve své knize *Paměť a identita* ke známému rčení sv. Irenea z Lyonu: „Gloria Dei vivens homo“ – „Boží sláva je živý člověk“. V tom vidí papež shrnutí svého základního východiska.

Demokracie jako nejlepší státní forma

Rodina, kultura a vlast stejně jako Evropa a mezinárodní společenství států mají svou cenu a musí sloužit jednotlivému člověku. Papež striktně odmítá každou formu totalitarismu, absolutismu, rasismu, nacionalismu a komunismu, které oklešťují svobodu jednotlivců, etnik a národnostních skupin. Demokracie je nejlepší státní formou. V ní však musí být občané podřízeni Božímu zákonu. Demokracie bez odpovědnosti před Bohem může vést např. k nacionalismu, rasismu, legalizaci potratů, a zrovnoprávňování homosexuálních partnerství s manželstvím. Před takovým vývojem papež důrazně varuje.

Stát a Církev

V této souvislosti si papež všimá vztahu mezi státem a Církví. Církev je zde proto, aby stavěla před oči evangelium, tedy samotného Ježíše Krista, člověka jako cestu k jejímu osvobození. Proto musí stát umožnit Církvi, aby působila ve společnosti. Jak papež zdůrazňuje, jsou přitom důležité především laici. Již 2. vatikánský koncil to ozřejmil. – Jako shrnutí bych chtěl potvrdit: *Paměť a identita* je kniha, která stojí za přečtení a navíc za zamyšlení.

Z *Kirche heute* 4/2005
přeložil -lš-

K nejnepřínávnějším a nejvíce očekávaným momentům v dějinách Církve patří volby nového papeže. Když je volba úspěšná, oznamuje služebně nejstarší kardinál jáhen tradiční slova: „Annuncio vobis gaudium magnum: habemus papam!“ ... a při tomto hlášení zatají dech celý okres zemský.

Nebouřlivější konkláve v dějinách bylo v roce 1378. Byl v něm zvolen 8. dubna arcibiskup Bari, původem z Neapole, Bartoloměj Prignano, který přijal jméno Urban VI. Jeho volba byla nesporně legitimní, ale jeho přisnost, s jakou reformoval Církev, se nako-

Kardinálové shromáždění na konkláve při modlitbě (ilustrační foto)

nec kardinálům znelíbila a prohlásili jeho volbu za neplatnou z důvodu nedostatku svobody. Sešli se ve Fondi a zvolili nového papeže, příbuzného francouzského krále, který se pojmenoval Klement VII. Stalo se tak 20. září, tedy v den, který se stal později v dějinách papežství osudový (*). Vyvolali tak západní schizma, které mělo trvat 40 let. Teprve na koncilu v Kostnici dostala Církev opět jednu jedinou hlavu, když byl zvolen r. 1417 Martin V. To bylo také jedinečné konkláve. Aby dospělo ke zdárnému výsledku, musela volba nejdříve překonat dva a pak tři *contententes de papatu*, tedy najít kandidáta, který by uspokojil všechny tři strany.

Jak se toho dosáhlo? V dlouhém a komplikovaném jednání,

ni, které bylo provázáno těžkými vnitřními spory, bylo nakonec dosaženo řešení tak, že bylo vytvořeno zvláštní grémium volitelů. Část z nich netvořili kardinálové tři tzv. papežů, nýbrž zvolení delegáti pěti tzv. „koncilních národů“.

Pro platnou volbu bylo zapotřebí, aby v každé delegaci získal kandidát dvě třetiny hlasů.

I přes tuto komplikovanou a velmi riskantní proceduru, při které stačily tři negativní hlasy v jedné z nich, aby všechno zmařily, podařila se volba nového papeže, který přijal jméno Martin V.

Volební právo se v průběhu dějin vyvíjelo, počínaje zvláště dekretem *In nomine Domini* z 13. dubna 1059, který vydal Mikuláš II., až po *Universi dominici gregis* Jana Pavla II. z 22. února 1996. Nejdříve volili papeže jen kardinálové biskupové a jejich volbu odsouhlasili také ostatní kardinálové a nakonec římský klérus a lid. V dekre-

Volbu nového papeže oznamuje bílý kouř nad komínem Sixtinské kaple

tu *Licet de evitanda discordia* III. lateránského koncilu v roce 1179 byla zavedena nutnost dvouřetěnové většiny pro platnou volbu hlavy církve. Z dekretu Alexandra III. vyplývá, že důvodem byla starost o jednohlasný souhlas volitelů a jednotu církve, neboť právě volbou prostou většinou docházelo v posledních staletích před volbou Alexandra III. k rozkolu, a nakonec tomu tak bylo i při volbě samotného Alexandra III. Je zajímavé, že již rok poté, co papež Řehoř XI. v roce 1376 opět zavedl princip prosté většiny, došlo k nejdelšímu západnímu rozkolu.

Další úpravu zavedl Pius XII.: Byla nutná většina dvou třetin a jednoho hlasu, aby se vyloučila možnost, že by kandidát hlasoval sám pro sebe. Teprve v roce 1996 zavedl opět Jan Pavel II. možnost volby prostou většinou v případě, že proběhlo 28 neúspěšných pokusů o volbu dvouřetěnovou většinou hlasů.

(*) Prolomení Porta Pia 20. září 1870 znamenalo konec papežského státu. (pozn. překl.)

Podle *30giorni* 5/2003

Kardinálové vcházejí do konkláve (ilustrační foto)

Josef Ratzinger - Benedikt XVI.

Josef Ratzinger se narodil 16. dubna 1927 v Marktlu na Innu u Pasova. Jeho otec byl policejním komisařem a pocházel ze starobylé zemědělské rodiny z Dolního Bavorska. Mládí prožil v Trausteinu a v posledních měsících války byl povolán k vojenské službě v protiletecké obraně. 29. června 1951 přijal kněž-

Pamětní deska na rodném domě

ské svěcení. Pak působil jako kaplan v Mnichově-Moosachu a Bogenhausenu.

Od roku 1952 do 1954 byl docentem na arcibiskupském semináři ve Freisingu, pak vyučoval dogmatiku a fundamentální teologii na filozoficko-teologické vysoké škole ve Freisingu. R. 1953 získal doktorát teologie na univerzitě v Mnichově disertační „Lid a Boží dům v nauce sv. Augustina“ a čtyři roky nato se ha-

bilitoval prací „Teologie dějin u sv. Bonaventury“. V následujících letech působil jako mimořádný profesor dogmatiky a fundamentální teologie ve Freisingu a na univerzitě v Bonnu.

V letech 1962–1965 byl oficiálním koncilním teologem 2. vatikánského koncilu. Na univerzitě v Münsteru se stal řádným profesorem pro dogmatiku a dějiny dogmat. Ve stejné funkci působil v letech 1969–1977 na univerzitě v Řezně. Tam se stal jejím viceprezidentem. 25. března 1977 byl jmenován arcibiskupem v Mnichově, tři dny nato přijal biskupské svěcení.

27. června 1977 ho Pavel VI. jmenoval kardinálem. R. 1981 ho Jan Pavel II. povolal do Říma a jmenoval ho prefektem Kongregace pro nauku víry a prezidentem Papežské biblické komise a Mezinárodní teologické komise. V letech 1986–1992 vedl Papežskou komisi pro zpracování „Katechismu katolické církve“.

Na konzistoři 5. dubna 1993 ho Jan Pavel II. jmenoval kardinálem-biskupem v subumbrisjké diecézi Velltri Segni. 9. listopadu 1998 potvrdil papež jeho volbu za viceděkana kardinálského kolegia a v roce 2002 se stal děkanem kardinálského kolegia.

Kardinál Ratzinger obdržel čestná vyznamenání. Byl členem vatikánského státního sekretari-

átu ve II. sekci: Vztah ke státům, Kongregace pro východní církve, Kongregace pro bohoslužbu, Kongregace pro biskupy, Kongregace pro evangelizaci národů a Kongregace pro katolické bib-

lické studium. Od 13. listopadu 2000 je čestným členem Papežské akademie pro vědu.

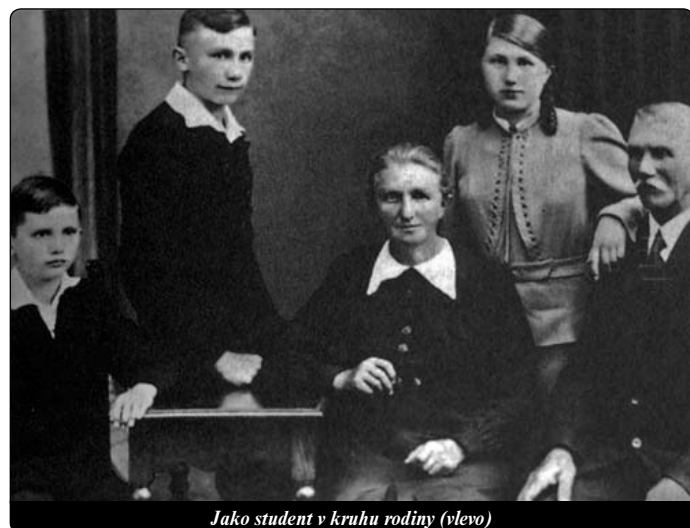
Papežem byl zvolen ve čtvrté volbě konkláve 19. dubna 2005 a přijal jméno Benedikt XVI.

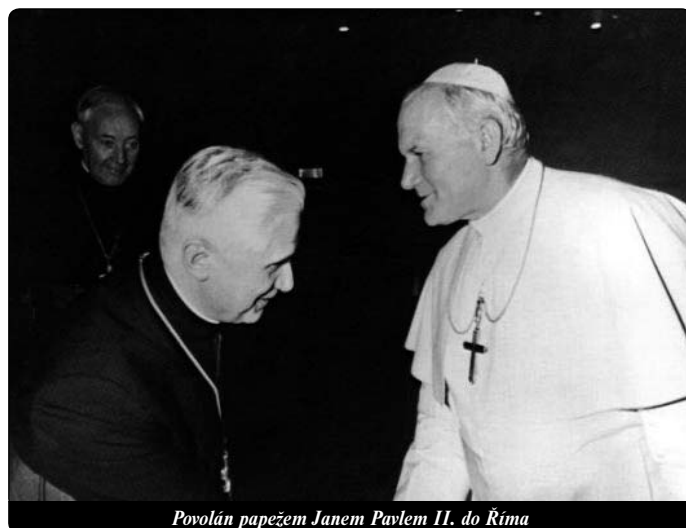
Po jmenování kardinálem

Kardinálův bratr (vlevo)

Jako student v kruhu rodiny (vlevo)

Povolán papežem Janem Pavlem II. do Říma

Bohatý bude zavržen pro svou slepotu k chudým

„Evropa jde vstříc nebezpečí, že se bude dívat na drama chudáka očima boháče, zatímco Církev se na něho dívá se srdcem chudáka.“ Z homilie, kterou přednesl emeritovaný prezident papežské rady pro spravedlnost a mír při mši svaté na závěr Francouzských sociálních týdnů 26. září 2004.

Shromáždili jsme se kolem eucharistického stolu, který inspiruje a podněcuje více než cokoliv jiného, protože on shromáždjuje nové lidi o novém ránu velikonočního dne pro svět, který musí být dokonale nově uspořádán. Jsme zde všichni obnoveni ve víře, že naše Evropa, která se nazývá „starý svět“, může opět dospět k novému nádechu mladosti díky kvasu, jehož tajemství je obsaženo v evangeliu.

Mše je sloužena „za Evropu“. Poslední dějství našich dnů je v Božích rukou. Evropa nesmí zapomínat, že její kořeny jsou kořeny křesťanské. Ale co jsou platné ty nejlepší kořeny, jestliže v nich není míza? Jak mohou dávat mízu, když jsou odděleny od toho, co jim dává sílu?

Evropa, která usiluje o to, aby se rozvíjela, je něco mnohem více než poklad, který je třeba vykopat, dědictví, které je třeba uhájit. V původu svých institucí má podíl na Božím tvůrčím plánu, aby člověk, který je stvořen k Božím obrazu, byl duší světa, a to celistvý člověk, jehož náboženská dimenze v sobě integruje v životné jednotě i ty druhé.

Jde o to, aby se Evropa stala domem důstojným člověka. Nejde o to, dívat se, kam až je možno vytýčit zdi Evropy; člověk sám je již obklopen zdi a my mu musíme pomáhat, aby bydlel v Evropě, ve které může dosáhnout opravdového vzrůstu díky duchovním hodnotám, skrze které se člověk teprve stává plně takovým člověkem.

Je potěšující, že na staveništi, na kterém se Evropa nachází, je

také mnoho laiků, „sociálních“ katolíků, jak byli nazváni před sto lety při vzniku těchto Sociálních týdnů. Kněží a biskupové vás musí všechny podněcovat a podporovat v komplexní síti vaší solidarity. Bylo řečeno, že když křesťané uvádějí do praxe některou sociální encykliku, připravují tím již další, aby dříve či později nic neuniklo mateřskému pohledu Církve.

Ale je velmi málo těch, kteří opravdu znají její sociální smýšlení, a jsou takoví, kteří je zaměňují s nějakým tématem na přání. V pramenech naší víry hovoří její učení někdy v imperatívech, někdy v optatívech, ale nikdy ne jako o něčem fakultativním, tedy ponechaném pouze na libovůli. Potřebujeme viditelné a nezvratné vztažné body, především v takové nerozhodné a rozhárané epoše, jako je ta naše, ve které se zprivatizované kontrasty víry ve smýšlení rychle mění v náboženské války. Sociální týdny jsou něco jako pro všechny přístupná putovní lidová vysoká škola, která funguje především pro mládež, pro kterou se budoucnost jeví jako nelákavá a všechno jiné, jen ne žádoucí.

Evangeliem dnešní neděle hovoří o chudobě, otevřenosti a schopnosti podělit se. Podobenství o Lazarovi a o bohatci mě stále pronásleduje a nedopřává mi klidu nikde na zemi, kamkoliv mě Jan Pavel II. posílá. Dáváme bohatci přívlastek „zlý“. Kristus říká pouze „byl jednou jeden bohatý muž“, nic víc. Mluvíme o „chu-

dém Lazarovi“, ale on hovoří pouze o „chudákově, jehož tělo bylo plné červů“, nic víc, neklaďte žádné otázky. Vzdálenost mezi nimi zde na zemi nebyla velká, sotva práh jedné dveří. Ale slepota nebo prostě hříšné opomíjení bohatce vůči chudákově dosáhlo toho, že vytvořila mezi nimi nekonečnou vzdálenost, odstup mezi nebem a peklem.

Jistě, neexcituje nic naléhavějšího než bojovat proti chudobě, této otevřené ráně na těle lidstva. Ale kde je, kde se skrývá, o jakou bídu se jedná? Nejsou snad „nové formy chudoby“, které vytváří blahobytná společnost, znamením její křehkosti?

Evropa jde vstříc nebezpečí, že se bude dívat na drama chudých očima boháče, zatímco Církev ho k sobě přitahuje srdcem chudáka. Proto je taková nevyváženost mezi hospodářskou a evangelijní chudobou. Jak je možno dnes prohlásit – chudobu, proti které je nutno bojovat, je třeba uvést do souladu s tou chudobou, kterou je třeba podle světce z Assisi objímat? Jak je možno najít v konzumní kultuře místo pro nezištná gesta lásky? První blahoslovenství se interpretuje buďto jako luxus nebo jako posměšek. Oživit křesťanské kořeny Evropy znamená naučit se dívat na svět tak, jak se na něho díval Ježíš – z výše hory blahoslovenství, a najít odvahu

v dělení. Chudoba, dělení, otevřenost, tento poslední pojem je jako ono, velká brána do světa, ke všem kontinentům až za moře. Ale je tu jeden kontinent, na který Evropa málo myslí, i když je mu velice blízká, i když k němu patří, jakkoliv je mu kulturně velice vzdálená: Asie. Evropa není v podstatě nic jiného než malý poloostrov nesmírného kontinentu, který sahá od portugalského pobřeží až na Dálný východ, a my ho nemůžeme vyločit z naší tužby po universální solidaritě. Znal jsem jednoho starého čínského kněze, který přišel ze Šanghaje do Paříže pěšky, aby mohl studovat...

Bratři a sestry, podívejte se, jak daleko vás může zavést homilie o Evropě!... Až do lidové Číny. Ale teď musím skončit. Nebo ještě více se spolu s vámi všemi ponořit do tajemství Eucharistie, které nás staví do samého středu naší sociální odpovědnosti. Moderní člověk, často zklamaný nebo také zrazený svým vlastním dílem, očekává od Církve víc, než jí sám dává. Nečeká, že ho naučí věcem, kterým se může naučit i bez ní, ale očekává, že mu řekne to, co jen ona mu může říct, jako Petr s ujišťující odvahou: „Zlato ani stříbro nemám, ale co mám, to ti dám: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, vstaň a chod!“ (Sk 3,6). Vtaň a chod! Eucharistie nabízí prostě setkání se Zmrtvýchvstalým, s tím, který vytváří hlad po sociální spravedlnosti a současně uspokojuje hlad, který je větší než lidský hlad.

Kéž by se tento měsíc stal vykočením k nové zemi a novému nebi, k radostnému společenství, k bratrství pro a skrze smrt a zmrtvýchvstání Zachránce, „ke slávě Pána a k spáse světa“, aby smíření lidé žili v plnosti.

Modleme se, aby se Evropa stala místem, kde by mohla stále více růst naděje člověka, naděje, která je Božím dítětem. Amen.

hu ke zvolání: „Blahoslovení chudi!“ Ano, blahoslovení ti, kteří odmítají klanět se bůžkům peněz a moci.

Opravdové dělení spočívá jen v chudobě. Pravé bohatství je jen

Velikonoční vítězství na konci kněžského života

Heinz Rinderspacher byl 13 let farářem ve farnosti sv. Kanisia ve Friedrichshafenu. 4. října 2004 zemřel na rakovinu ve věku 63 let. Krátce před smrtí napsal dopis své farnosti. Je to dojemné svědectví víry kněze na konci jeho pastoračního působení. Rinderspacher zápasil se svým osudem. Ve světle jeho těžké nemoci zní každé jeho slovo zvláště uváženě. Žádná myšlenka není vyslovena lehkovážně. Na konci dopisu stojí dojemné vyznání odevzdanosti Boží lásce a tajemnému plánu vykoupení. Je to hluboce působící vítězství víry ve zmrtvýchvstání, velikonoční vítězství poukazující na pokorné srdce, které se zcela odevzdává úradku svého Pána.

Mnoho lidí si může položit otázku, proč taková strašná nemoc postihla toho nebo onoho člověka, proč mohl nádor přepadnout našeho faráře a ze dne na den ho vytrhl z jeho každodenní služby. Chtěl to tak jeho osud? Nebo: Není to snad Boží trest za to nebo za ono? Základem mé víry a mé životní zkušenosti není ani pevně určený osud ani trestající Bůh. Mnoho lidí nenachází ani po dlouhém přemýšlení – snad na základě vlastní zkušenosti s utrpením – žádnou uspokojující odpověď na otázku „Proč?“ a na otázku: „Proč právě já?“ I já jsem uprostřed tíhy nemoci hledal odpověď, abych pochopil a prožíval své dny smysluplně. Pomohla mi při tom tato pohádka od Della Britta:

Pohádka o bambusu

Byla jednou jedna nádherná zahrada a ležela na západě uprostřed velkého království. Pán měl ve zvyku se tam procházet za velkých veder. Jeden vzrostlý bambusový strom byl mu ze všech stromů, rostlin a keřů nejmilejší. Bambus rostl rok od roku výš a byl stále půvabnější. Byl si vědom, že pán ho miluje a má v něm své zalíbení.

Jednoho dne se přiblížil pán zamyšleně ke svému oblíbenému bambusu a ten se sklonil ve své úctě až k zemi. Pán mu řekl: „Milý bambuse, já tě potřebuji.“ Zdálo se, jako by přišel den

všech dnů, den, pro který byl bambus stvořen. Bambus tiše odpověděl: „Pane, jsem připraven, použij mě, jak chceš.“

„Bambuse,“ pánův hlas byl vážný, „abych tě potřeboval, musím tě uřezat!“ „Mne uřezat? Mne, kterého jsi ty, pane, udělal nejkrásnějším ve své zahradě? Ne, prosím tě, ne! Použivej mě ke své radosti, ale neřež mě!“

„Můj milý bambuse,“ hlas pána byl ještě vážnější, „jestliže tě neuřežu, nemohu tě potřebovat.“ V zahradě zavládlo ticho. Vítr zadržel svůj dech. Bambus se dlouho ohýbal. Pak zašeptal: „Pane, jestliže mě nemůžeš potřebovat jinak, než že mě uřežeš – udělej, co chceš, a uřež mě.“

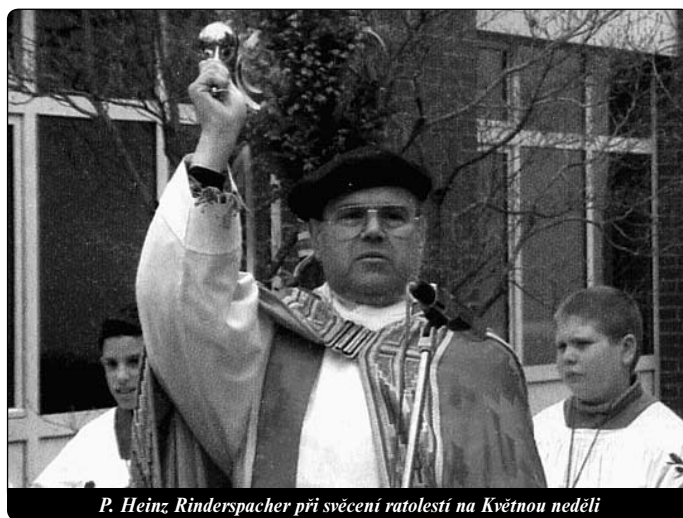
„Milý bambuse, musím ti ořezat také tvé listy a tvé větve.“ „Ach pane, toho mě ušetři. Znič moji krásu, ale nechej

P. Heinz Rinderspacher

mi, prosím, moje listy a větve!“ Pán odpověděl: „Jestliže ti je neodřežu, nemohu tě potřebovat.“ Slunce skrylo svou tvář. Motýl odletěl ve strachu pryč. A bambus s hrůzou z toho, co ho čeká, řekl tiše: „Pane, utni je.“

„Můj bambuse, musím udělat ještě něco víc. Musím tvůj kmen rozdělit. Jestliže to neudělám, nemohu tě potřebovat.“ Tu se bambus sklonil až k zemi: „Pane, řež a děl.“ A pán zahrady bambus uřezal, osekával jeho větve a listy a rozdělil ho na dva díly a odrhl až na dřev. Pak ho odnesl tam, kde z prameny vytékala svěží voda. Položil svůj milovaný bambus na zem, jeden konec spojil s pramenem a druhým zavedl vodu na pole. Pramen zpíval své uvítání a čistá třpytivá voda tekla radostně rozbitým tělem bambusu na vyprahlá pole, která na ni čekala.

P. Heinz Rinderspacher při svěcení ratolestí na Květnou neděli

Pak byla zasazena rýže, plynuly dny a přišel čas žni.

Tak se kdysi krásný bambus stal velkým požehnaním. Když byl velký a krásný, rostl jen pro sebe a těšil se z vlastní krásy, ale když se obětoval, stal se kanálem, který pán potřeboval, aby pole učinil plodným.

„Věděl, že pán ho miluje a má v něm zalíbení!“

Když máme před očima příslibení Boží lásky, pak nás přivede k zamyšlení skutečnost, že bambus – který roste pro nás lidi – souhlasí s utrpením a zničením. A my se ptáme: „Jak může Bůh člověka zahrnout utrpením a zničením?“

Jestliže věříme Bohu, který je Dobrota, který je Milosrdenství, který je dokonalá Láska, pak i my jsme povoláni, právě ve zkušenosti utrpení, abychom rozlišovali mezi dvěma perspektivami: na jedné straně je zde náš vlastní lidský plán. Na druhé straně věříme v Boží plán s každým z nás. Tyto plány nejsou vždy shodné, protože Boží vůle je nám tu a tam cizí. Překlenout tuto propast, vydržet konkrétně tento provaz, to nás připravuje o sílu a drtí nás to.

Ale moje zkušenost je tato: Vždy, když poznáme, jaký plán má Bůh s námi, a odevzdáme se mu, vždy se pak projeví, že přichází den, pro který jsme byli stvořeni; jako pro bambus, který jen proto mohl říct:

„Pane, jsem připraven, použij mě, jak chceš!“

K tomuto poznání mohu dojít jen v tichu modlitby před Boží tváří. Tato slova dávají náhled, ke kterému jsem dospěl po vnitřním boji s Bohem. Kvůli nim jsem se potil krví... Ale vedou mě k poznání, že Boží plán nabízí mnohem více než ten můj.

„Zdá se, že přichází den všech mých dnů, den, pro který jsem byl stvořen.“

Je překvapující, že připravenost pro Boží jedinečné jednání

„Neumírám, ale vcházím do života“

Ze všech živých tvorů ví jen člověk, že jednoho dne zemře. A z lidí vědí jen věřící, že po smrti následuje vzkříšení. Po Ježíšově zmrtvýchvstání bude následovat i naše vzkříšení.

Svatá Terezie z Lisieux, která zemřela ve 24 letech, to vyjádřila těmito slovy: „Neumírám, ale vcházím do života.“

s člověkem může vyrůst jediné v utrpení – alespoň mně se to tak jeví. „Pane, jsem připraven převzít místo a úkol v tvém plánu, které mi přiděluješ. Pochopil jsem to a přijal. Jen pak může tvoje radost ve mně zapálit jiskru, roznitit ji ve mně, proměnit k novému životu. Jen pak poznám a cítím, jak velice mě miluješ, můj Bože.“

„Když tě neořežu, nemohu tě potřebovat!“

A přece – bolí to, když musím dát všechno pryč, abych se mohl odevzdat do rukou druhých. Bolí to, když už nic nemohu. Bolí to, ležet tak holohlavý jako osekaný a rozřezaný bambus. Bolí prostě už to, být takový. A já se ptám, jaké má se mnou Bůh záměry.

Vzpomínám si však: Bůh, můj Pán, mě potřebuje jako nástroj pro svůj plán, jako znamení pro mnohé, jako akt lásky za tento svět. Tento provaz nejen vydržet, ale vnitřně si ho osvojit, to mi připadá nelehké.

A přece teprve potom může na pole proudit a zurčít prů-

zračná voda, která přináší nový život pro semeno, jež v temnu země čeká na své vzkříšení. Jak bude vypadat tento život pro mne a pro tebe, nevím. Ale důvěřuji Bohu, Stvořiteli všeho dobrého.

„Jak to, že právě já?“

Podobě se točí tato otázka tváří v tvář smrti i u Ježíše. Bůh mu však dává na srozuměnou jen jedno: „Protože tě miluji, můj Synu. Skrže tebe teče moje láska na všechny lidi, kteří přebývají ve tvém srdci. Oni jsou ztvrdlá pole a v nich má vzejít nová setba. Chtěl bych, aby se tvým utrpením stali lidmi mé milosti.“

A tak se modlím: „Můj Pane a Bože, děkuji ti, že mi daruješ tento hluboký náhled srdce. Tak umírám podle tvého plánu k věčnému životu s vědomím, že mě miluješ.“ I ty, milý čtenáři těchto řádků, se musíš stát uprostřed radosti, utrpení a smrti novým člověkem – protože právě tak tě Bůh miluje.

*Z Kirche heute 4/2005
přeložil -ls-*

ZPRÁVY O UZDRAVENÍCH

Ve Vatikánu se množí zprávy o uzdraveních na přímluvu Jana Pavla II. Zvláštní pozornost vyvolalo sdělení kardinála Francesca Marchisana, který se před pěti lety musel podrobit tracheotomii a pro chybu chirurgů ztratil hlas. „Papež mě navštívil, pohladil mě po krku. Slíbil mi, že se za mě bude modlit. Po nějaké době jsem začal opět normálně mluvit.“ Novinářům se hlásila řada poutníků, kteří tvrdili, že po dotyku papeže při středních generálních audiencích byli uzdraveni z těžkých nemocí.

HLAS BOŽÍHO LIDU

Podle arcibiskupa Edwarda Nowaka, sekretáře kongregace pro svatořečení, je rychlé svatořečení zesnulého papeže možné. Jako vhodnou příležitost vidí biskupský synod na závěr Roku Eucharistie v říjnu letošního roku. Je to především Boží lid, který uznává a dosvědčuje svatost určité osoby. První iniciativa pochází vždy od lidu a nazývá se „pověst svatosti“.

PODPISOVÁ AKCE

Podle Corriere della Sera byla ve Vatikánu uskutečněna podpisová akce na podporu svatořečení Jana Pavla II. Signatáři jsou kardinálové a listina se nachází u kardinála Ratzingera. Ten má petici předat nově zvolenému papeži.

Kardinál Glemp se vyjádřil v tom smyslu, že Jana Pavla II. není třeba prohlašovat za svatého, protože svatý skutečně byl.

Pro nevěřící a ještě více pro ateisty má konec života osudově trpkou příchuť, zatímco pro křesťany je zasazen do centra jejich víry se znamením blaženosti. Víra je Boží dar, dar plný světla, za který musíme každý den děkovat.

Duchovní vůdce v jednom kontemplativním ženském klášteře řekl: „Sestry umírají jako dozrálý plod. Pán je sklízí jako ovoce, které se samovolně uvolňuje od stromu. Umírají velice prostě.“

Přirozený aspekt smrti se projevuje v mnišském životě. Tak např. trapisté jsou pohřbíváni do hlíny zabalení jen do svého hábitu. Kartuziáni jsou pohřbíváni, aniž by na kříži stálo jejich jméno. To jsou znamení, která nám mají vyjádřit, že máme smrt přijímat s prostotou, ba přímo s radostí, a to nikoliv proto, že bychom pohrdali pozemským životem, ale protože celý lidský život je přípravou na přijetí do onoho světa, které se vyznačuje setkáním se svým stvořitelem a milujícím Otcem. Svátý Augustin řekl: „Umírání začíná narozením.“ Smrti nikdo neujde. Přesto je mnoho lidí, kteří žijí, jako by se se smrtí neměli nikdy setkat, jako by smrt platila jen pro ty druhé. I když všichni vědí, že musí zemřít, žijí, jako by smrti nebylo.

U těch, kteří čekali na svou popravu, tomu bylo jinak. Jacques Fesch, který byl za zločin a vraždu odsouzen k trestu smrti a zemřel r. 1954 ve 29 letech pod gilotinou, vlivem stigmatizované Marty Robinové prošel po svém obrácení ve vězení obdivuhodnou duchovní cestou. V noci před popravou napsal do své

ho deníku: „Za pět hodin uvidím Ježíše!“ Jeho víra dosáhla v rekordním čase stadia naprosté jistoty.

Udělat ze života to nejlepší

Na začátku „Duchovních cvičení“ sv. Ignáce z Loyoly stojí připomínka poslední hodiny v životě člověka. Světec chce ukázat, co musíme udělat ze svého života, abychom se líbili Bohu. Když se člověk zřekne sám sebe, stává se svobodný pro Boží přítomnost. Je třeba se zřici mnoha věcí, abychom se stali svobodní, a tak se přiklonili k Bohu, jak zasluhuje. Omezit zbytečné věci, které si tak jak tak nevezmeme s sebou do hrobu. *Nahý jsem vyšel z lůna matky, nahý se tam vrátím*, říká Job (srov. 1,21). Naše lidská přirozenost je poznamenána tím, že jsme *cizinci a hosté na zemi* (Žid 11,13), nejsme však hosté bezvýznamní, obyčejní, pomijiví. Jsme na zemi hosté, kteří vědí, že na ně čeká Bůh, onen Bůh který je nepomíjející láska (srov. 1 Kor 13,8).

Fotografie Terezie z Lisieux, která byla pořízena bezprostředně po její smrti, ukazuje, jak se na její tváři, rozjasněné v úsměvu, zrcadlí věčný život. Odráží se v něm zářivé světlo a dokládá tak, že opravdu „přešla do života“.

Naše tělo i naše duše byly stvořeny pro věčný život. A tato touha po ráji je do naší duše tak silně vepsána, že ji pocítujeme jako určitý druh stesku po domově a po lidství, které není určeno pro nemoc, pro ponížení a pro smrt. My jsme své přednostní právo ztratili dědičným hříchem, který osobními hříchy ještě svým způsobem po-

tvrzujeme. Přesto v našem srdci zůstala touha po ztraceném ráji. V tom smyslu souvisí prvotní hřích a strašné důsledky všech hříchů s obdivuhodným, bázeň probouzejícím darem svobody, kterou Bůh lidem po prvotním pádu ponechal. *Pro hřích jednoho člověka přišla na svět smrt* (Řím 5,12). A sv. Pavel také říká: *Nechceme být svlečeni, ale toužíme být převlečeni, aby naše smrtelná schránka byla pohlcena životem* (2 Kor 5,4). Umřít znamená tedy být svlečen ze života. Tělo, které je v našich očích tak cenné, vrátí se do prachu. *Pamatuj, člověče, že jsi prach a v prach se obrátíš*, říká kněz při udělování popelce věřícím (srov. Kaz 3,20; 12,7).

Vstup do ráje

Pokud jde o obyčejnou smrtelnost, naše tělo přijde do hrobu, tam se rozpadne na prach.

To vysvětluje strach před smrtí. Je to nevyhnutelné, ale chtěli bychom to co nejvíce oddálit. I hodně staří věřící často prosí o odklad...

Tělo není hrob, který drží duši v zajetí. Je to schránka, která zemře a rozpadne se, jak je všem zřejmé. Přejde však také do nesmrtelného stavu, a to je již oblast víry, která se živí touto světovou perspektivou.

Přesto má situace přechodu od smrti ke zmrtvýchvstání svým způsobem násilný charakter, který křesťanská teologie a především sv. Tomáš Akvinský nijak nezakrývá ani se nesnaží zmírnit. Víra však zdůrazňuje, že „amputace“ těla vším tím, co se vztahuje k Bohu, bude oslavena: blaženým vstupem do společenství svatých na vyšší úrovni, než jaké jsme si zde na zemi vědomi. I když jistota z víry zmenšuje metafyzickou úzkost, která nás přepadá při pomýšlení na duši bez těla, přece nás jí zcela nezabavuje. Proto doprovod umírajícího je velmi dobrý skutek. Umírání je ve skutečnosti stav velké ubohosti, na kterou Bůh připravuje duši, která se mu zcela svěřuje.

Vincent van Gogh (1853–1890): *Pieta* (1889)

Opustit své tělo, být z něho vysvlečen, je oddělení, které děsí. Není to návrat do lůna matky, ale do lůna země.

Paliativní péče

Někteří lidé se pokoušejí bojovat proti smrti z nemoci, která je jim souzena, způsobem chování, který je zcela chybný. Buďto je to terapeutická zarputilost, nebo její opak – eutanazie, když se všechna terapie jeví jako bezvýsledná. To je situace, kdy má křesťanská víra podat své svědectví o své naději před společností, ve které panuje dramatický stav beznaděje. Svědectví pokory, pokoje, jasné odevzdanosti, která není rezignací před neosobní osudovostí, nýbrž vede k východu, který vychází z Boží ruky. Tato jasná odevzdanost vede věřící

k tomu, že mohou říct s Jobem: *Pán dal, Pán vzal, buďž jméno Páně pochváleno* (Job 1,21).

Je dobré, když paliativní péči usilujeme o to, najít takové léky proti bolesti, které člověka psychicky nemění, jak je tomu v případě drog, které se používají, aby ulehčily spíše ošetřujícímu personálu než nemocným. Byly již vyvinuty takové léky proti bolesti, které umožňují zachovat jasnou mysl i ve stavu umírání. Je to špatná služba, když nemocnému upíráme jeho smrt.

Když poskytneme nemocnému všechno potřebné, co mu přináší úlevu a umožňuje mu, aby pojímal svou smrt bez odcizení způsobeného nesnesitelností bolesti, znamená to, že ho osvobodíme ze stavu, kdy je zajatcem bolesti, které ho zbavují jeho

Eugène Delacroix (1798–1863): *Agonie v Getsemane*

důstojnosti. Jeden kněz mi vpravěl, že doprovázel při umírání nemocné rakovinou, kteří byli paliativně ošetřováni a prožili jasné a vědomé umírání v křesťanském duchu. Jejich smrt se stala skutečně humánní.

To nejdůležitější z celého života

Množství lásky, kterou člověk za svého života vyzářoval, má velký význam. Kdo vyvinul jen kapacitu náprstku, přijme také velmi omezenou kapacitu. Kdo vyvinul míru cisterny na vodu, bude naplněn Boží láskou jako cisterna na vodu. Tak se naplní spravedlivá odplata na onom světě. Svátý Augustin se ptal: „Jakou váhu má naše láska, když opouštíme svět?“ To je ta nejdůležitější otázka, kterou si musíme klást nejen v hodině smrti, ale po celý život. Jestliže by místo lásky zaujala na neštěstí úplná tvrdost, museli bychom za to zaplatit pravděpodobně zavřením. Je-li zde však překypující láska, její odměnou bude věčná blaženost. To by mělo každého věřícího vést k tomu, aby přemýšlel o svém životě. To je možno praktikovat velice úspěšně zpytováním svědomí na konci každého dne a týdne. To jsou velice cenné zvyky, tím spíše, když je doprovází alespoň jednou za měsíc také svátostná zpověď. Žádný účinnější „zrychlovač“ na cestě k osobní svatosti neexistuje.

Koneckonců smrt je tajemstvím lásky. „Bláznivá láska k Bohu a k bližním“ (Jacques Maritain). Je to láska, jež bude panovat v nebi, až se naplní vykoupení. Láska s nekonečným množstvím tváří, která učiní z nebe místo věčné slasti.

Svěřme svou jistotu, že tam dospějeme, Ježíši a jeho svatému Matce, ale také svatému Josefu, patronu šťastné smrti. A rozmlouvejme o tom také se svým andělem strážným. Tak se důvěrně sblížíme s nevyhnutelnou smrtí jako s přítelem, který nám otevře bránu ráje.

Z *Maria heute* 3/2005
přeložil-lš

Počátky Církve (3)

Petr, očítý svědek

Zde je svědectví Petra, očítého svědka par excellence. Nabízí první *kerygma*, tzn. křesťanské hlásání.

Dominantním předmětem tohoto hlásání je „Bůh“ a adresáti jsou neodbytně označeni jako „vy“, ale je jasné, že jsou to Izraelité a především vůdci národa.

Sledujme tento text tak, že vysvětlení uvedeme v závorkách a tučně vyznačíme hlavního protagonistu a adresáty hlásání.

Izraelité, poslyšte tato slova! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a zázraky, které, jak víte, poznal Bůh skrze něho mezi vámi. On byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl (v plánu spásy) a předpověděl (že ho nepřijmete), a vy jste ho rukama bezbožníků přibíli na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci.

Je tu zjevně cítit, že Petr přijal Ducha Svatého. Mluví totiž s neuvěřitelnou odvahou a obviňuje své souvěrce Izraelity z Ježíšovy smrti. Naléhavě opakovaně „vy“ hovoří o jejich odpovědnosti. Ale je také překvapující pozorovat, jak je Petr při této řeči ponořen do kontemplace o Bohu.

Apoštol Petr

Je to Bůh, který prokázal, že je s Ježíšem, když působil – jak říká Izraelitům – **mezi vámi, jak víte, divy, zázraky a znamením.** „Vy“ označuje Ježíšovy současníky, ke kterým Petr právě promlouvá. Nikdo nemůže popřít,

že Ježíš se zjevuje Božím působením, že Bůh je Ježíš a že Ježíš je dar, který jim dal Bůh.

Petr totiž pokračuje: *Bůh podle svého plánu spásy, i když předvídal, že ho nepřijmete, vám ho poslal v naději, že ho přijmete. Ale vy jste ho rukama bezbožníků přibíli na kříž a zabili. Ale důkaz, že Bůh není s vámi, a vy, když jste ho zabili, jste postupovali proti Boží vůli, spočívá v tom, že „Bůh ho vzkřísil“. Jak? Zbavil ho bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci.* Obraz bolesti je uchvacující. Může však smrt dát život? Nikoliv. Protože stojí proti životu. Pramenem života je jedině sám Bůh, který nyní vysvobozuje Ježíše tím, že ho vzkřísí a učiní ho zdrojem života pro všechny. Proto právě přišel, aby všichni měli život a měli ho v hojnosti (Jan 10,10). To je zá-

kladní křesťanská zvěst, zhuštěná do tří bodů: veřejný Ježíšův život, umučení a smrt, zmrtychvstání. Tyto tři body jsou počátkem *kerygmatu*, tzn. prvního hlá-

Když Petr skončil tím, že položil důraz na Ježíšovo zmrtychvstání, dodal ihned pohotově několik veršů z překrásného žalmu (Ž 16,8-11). Je to text, který vyjadřuje radost a hluboké spojení s Bohem, důvěrnou blízkost, která může prosebníka zvěčnit: *Nevydáš mě na pospas podsvětí, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Ale David ví, že to není on, komu se to přihodí. Petr naopak říká, že to bylo prococtví a že mluvil o svém potomku. A dějiny říkají, že se to uskutečnilo na Ježíši Kristu.*

Svědék zmrtychvstání

Když se jednalo o to, najít náhradu za Jidáše, Petr řekl: „Je třeba, aby se stal spolu s námi svědkem Ježíšova zmrtychvstání.“ Nyní

toto svědectví podává Petr spolu s Jedenácti. Říká: *Toho Ježíše Bůh vzkřísil a my všichni jsme toho svědky. Byl povýšen po pravici Boží, od Otce přijal slíbeného Ducha Svatého, vylil ho, jak vidíte a slyšíte (2,32 n).* Ale ani zde, když Žid Petr říká – „byl povýšen po pravici Boží“, nemůže nepotvrdit tento údaj z Písma. Proto Petr říká: *David na nebe nevystoupil, ale prohlásil: „Řekl Hospodin mému Pánu: Posad se mi po pravici.“* A pak dodává: *At je úplně jasno celému izraelskému národu toto: Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukrížovali.* Poslední slova jsou opravdový akt víry, že Ježíš je Pán jakožto Mesiáš, tj. Spasitel.

sání, a znamenají počátek apoštolské tradice. Proto to v tento den nemohlo stačit ani Petrovi, ani posluchačům: je to třeba číst ve světle Písma.

PROČ MIZÍ LIDÉ Z KOSTELŮ?

Ekumenický výzkumný výbor (ERC) oslovil 14 000 Britů, aby zjistil, proč klesá návštěvnost kostelů. Výsledky označují média za „překvapivé“. Navzdory obvyklým tvrzením, podle nichž lidé přestávají chodit do kostela, protože tradiční náboženství ztrácí význam, vypovídali respondenti opačně: kázání a pastorační práce podle nich ztratila křesťanský obsah, mravně i naukově. Shodují se, že církve by měly „různě obhajovat mravní hodnoty, s přesvědčením a s odvahou, a nemlčet ani ne být vlažné k mravnímu a společenskému kolapsu“.

V úvodu zprávy píše lord Bromley Betchworth, že většina obyvatel Británie a Irska je stále mravně konzervativní, 2/3 respondentů věří v Boha; od církvi očekávají jednoznačný postoj a vedení. Odpovědi jasně ukazují frustraci lidí z toho, co se děje v jejich křesťanských církvích.

Několik tradičně smýšlejících anglikánských duchovních napsalo, že své názory musejí před svým biskupem skrývat, aby nebyli přemístěni.

91 % respondentů se domnívá, že příčinou prudce klesající návštěvnosti je absence tradičního morálního a doktrinárního učení ze strany církvi; chybí apologetika, rozumové zdůvodňování a výklad křesťanského učení. Jeden respondent napsal: „Je to mýtus, tvrdí-li se, že lidé u nás odmítli křesťanství; řeklo se jim o něm tak málo, že ho nemohou ani přijmout, ani odmítnout.“

Lidem vadí, že se neučí o svatosti, že se propaguje laxnost.

Zdroj: *Life Site News - Res Claritatis*

Reakce posluchačů (2,37-41)

Petrova obžaloba „vy jste zabili“ s jasným poukazem na historický Boží plán, který se podle Písma naplňuje na Ježíši Kristu, nenechává posluchače lhostejnými. Mnohým z nich to „proniklo srdce“ a uvědomí si kolektivní odpovědnost za národ, který vyloučil z dějin Izraele Mesiáše. Tím, že zabili Nazaretského, zabili vlastně očekávaného Da-

JÁ JSEM (18)

JÁ JSEM ŽIVOT (Jan 14,6)

*Ježíš, pravý Život, nestvořený, bez počátku
a bez konce, přichází vstříc tomu, který umírá
pro hříchy, aby mu vrátil život.*

vidova Mesiáše. Mnozí s úzkostí hledali, jak zvrátit tuto situaci, ve které se ocitli, a obracejí se na apoštoly s otázkou: **Bratři, co máme dělat?** Jak můžeme odstranit tento rozchod s Bohem? A Petr jim říká: *Obrátte se, změňte svoje smýšlení, vstupte novým způsobem do dějin. Bůh vám dává možnost přijmout nyní zmrtvýchvstalého Mesiáše a dává vám znamení svého přijetí: Dejte se pokřtít v Ježíšově jménu.* Přijměte ho do svého života a on na vás vylije Ducha Svatého a dá vám odpuštění vašich hříchů. – Přijali jeho pozvání a byli pokřtěni.

Když čteme tento text, máme dojem, že všechno se odehrálo týž den o Letnicích. Ale snad by bylo lépe, kdybychom to chápali jako pokračující událost, jak to vyplývá z verše 42n: *Setrvali v apoštolském učení, v katechezi apoštolů, v intenzivním společném životě (koinoia – slovo, které má bohatý význam), učili se lámat chleba (Eucharistie) a společně se modlit.* Je logické, že toto se neprovádí masově, ale v menších skupinách. Následuje několik veršů (2,44–47) o životě společenství. Při popisu se vynoří otázka: „Je to ideální život podle první křesťanské obce, jak nám ho Lukáš popisuje?“ Myslíme si, že křesťanský ideál je krásný, ale nedá se na cestě k němu improvizovat. Buduje se v malých krocích, jak to uvidíme v dalších kapitolách.

MODLEME SE

Pane Ježíši, dej, abychom mohli všichni jako Petr dosvědčovat a hlásat svou víru s prostotou a důsledností, i když nás usvědčuje a volá nás k ustavičnému obrácení. Ty jsi mnoho trpěl, Pane Ježíši, když jsi cítil, jak Tě tvůj národ odmítá, ale odpověděl jsi tak, že jsi nabídl možnost odpuštění. Pane, dej, ať Tě nikdy nevyklučují z dějin svého života, a kdyby se tak stalo, dodej mi odvahu, abych se kajícím vrátil k Tobě a znovu krácel dějinami spolu s Tebou. Amen!

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice přeložil -lš-

„Já jsem Život“, život nadpřirozený, božský a nebeský, život milosti, život pravý ve srovnání s oním pozemským, který je pouze stínem života.

Zůstal jsem v Eucharistii, abych ti dal Život, to znamená, abych ti dal sám sebe, protože jsem Život, protože chci žít uvnitř tebe, ve tvých schopnostech, v tvé duši, ve smyslech tvého těla, v každé kapce tvé krve.

Chci vlít do tvé bytosti kvalitu všech kvalit, svou pokoru, svou horlivost, svou poslušnost, svou trpělivost, svou lásku ke kříži.

Přišel jsem, abys měl život a měl ho v plnosti. (103) Jakým ještě dokonalejším způsobem ti ho mohu sdělit, než svatým přijímáním? Proto se nasycuj a napájej z Toho, který je Život.

Můj život na zemi byl trpělivost, prostota a láska. *Chodil jsem po této zemi a dobře činil* (104), ačkoliv jsem byl obklopen nenávisť, kritikou, pomluvami mých nepřátel.

Pohled na mě a nauč se mlčení, eucharistickým ctnostem a napodobuj mě svým životem. Chci přenést své živé Srdce do tvého, a jestliže jsi ochoten, odejmout tvé špatné zvyky a tvé neřesti. Již nebudeš žít ty, ale Já budu v tobě se svým vnitřním životem, s božskou transformací, aby v tobě mohl přebývat Duch Svatý. Miluj z celého srdce tohoto Ducha Svatého, který vládne prostřednictvím lásky.

Svatost je plodem vytrvalé lásky. Proto mě miluj a odstraňuj vytrvale vše, co tě vzdaluje ode mne, vyprázdi se od sebe samého, zapři se skrze umrtvování a naplň se mnou.

Jez mé Tělo a pij mou Krev, nasyť svůj hlad tím, že budeš přijímat Cestu, Pravdu a Život. Mé Srdce tě čeká každé ráno, nechci, abys zemřel, ale abys měl Život

v hojnosti (105), mám v tobě obzvláštní zalíbení. Přijď ke mně s pokorou a důvěrou, s horoucí láskou a pak rozjíměj, mlč, raduj se a obdivuj tím, že se hluboce ponoříš do mne i do své nicoty.

DÍKŮVZDÁNÍ

Ježíši, dej mi svou lásku, protože kdo nemiluje, nemá život, a já chci žít milováním. Toužím žít puzen láskou a obětí, kterým mě učí Eucharistie.

Můj nejmilovanější Ježíši, Ty budeš obětí od kolébky až na Kalvárii a od Kalvárie až do konce, dokud budeme stát na světě u oltáře a obětovat tě ustavičně za člověka. Také já se chci darovat za druhé a nemyslet na sebe, celý se odevzdat všem, protože láska mi k tomu dá sílu.

Cítím již, že tento život koluje v hojnosti mými žilami; dopřej mi, Pane, milost, abych spolupracoval s Tebou ve prospěch Církve k Tvé slávě a ke spáse bližního.

Nechci jiné odměny zde na zemi než tu, abych mohl *konat dobro*. Žádám Tě o milost, abych se uměl obětovat z lásky pro Tebe.

Maria, dobrá nebeská Matko, která jsi dala lidský život věč-

nému Životu, již nezemřu, když budu žít z tohoto Života, moje smrt bude jen sen, ze kterého se probudím v Tvé náruči.

Zatím Tě prosím, abys s každým mým nadechnutím a s každým mým vydechnutím mi dala svého Ježíše, abych ho spolu s Tvým Srdcem oslavoval.

MYŠLENKY PRO ŽIVOT

Při protivenství od lidí chci ukázat *laskavý cit*. Při různých takových příležitostech se chci modlit. Při každém zranění, které způsobí krvácení mého srdce, budu říkat: *Bůh to tak chce!*

Kdo je opravdu spojen s Bohem, toho žádný trest, žádná zaměstnání ani bolest nemůže zbavit myšlenky na Toho, který je Život, na Ježíše.

PŘEDSEVZETÍ

Pane, je snadné říci: „Miluji tě“, ale jestliže tato slova nedoprovází křesťanské umrtvování, jsou to prázdna slova bez základu, protože mým pánem zůstává sebeláska.

■ Pane, obětuji dnes mnoho úkonů odevzdanosti do Tvé vůle za mír v Tvé Církvi.

■ Ježíši, pomáhej rodinám, aby si vážily daru života a bránily ho v nebezpečných situacích, aby zavládla civilizace lásky.

(103) srov. Jan 10,10

(104) srov. Sk 10,38

(105) srov. Jan 10,10

STÍŽNOST HOMOSEXUÁLŮ

V tisících dopisů stěžují si ve Velké Británii lidé, že církev znehodnocuje milost a úsilí o svatost tím, že káže „Bůh mě má rád takového, jaký jsem.“ Většina věřících odmítá kněžská svěcení homosexuálů. Věřící žádají, aby v kázáních byla věnována větší pozornost otázkám morálky. V době všeobecného úpadku mravů je třeba skončit s „vlažným mlčením“ a s upřímnou přesvědčivostí a odvahou se zasazovat o mravní hodnoty.

Někteří věřící, kteří žijí v důsledku svého homosexuálního zaměření celibátně, si stěžují, že církevní podpora praktikujících homosexuálů podkopává jejich úsilí o čistý život. Jeden mladý muž napsal: „Když část církve prohlašuje, že můj osobní boj nemá žádnou cenu a že by bylo v pořádku, kdybych všechno vzdal, popírají kříž, který beru na sebe, a zesměšňují moji věrnost vůči Pánu.“

Kath-net

Výzvy fatimského poselství (7)

Dobře rozeberme to, co nám zde Bůh říká: *Strážce vašich oděvů vám budou připomínat všechna Hospodinova přikázání. Bude te je pak plnit, aniž byste se řídili žádostivostí svých srdcí a svých očí, které vás zaváděly ke smilstvu.* Naše oděvy musí tedy být ochranou očí a srdce, abychom se nedali strhnout pokušeními těla, ďábla a světa. Strážce, o kterých se hovoří v textu, jsou jistě ozdobou našich oděvů, ale je nutné, aby byly v souladu se skromností, s důstojností lidské osoby, s cudností, tedy – řečeno jedním slovem – s mravností tak, aby nám sloužily jako podnět k zachování přikázání Božího zákona.

Nakonec si všimněme výrazu, který Bůh užívá: „pro jejich pokolení“. To nás vede k úvaze, že Pán se neobrací jen na Izraelity, ale to, co nařídil, se týká také nás dnes a bude se týkat i budoucích generací: jistě ne ve vnější formě zvoleného znamení, které se přirozeně mění, ale ve vlastním významu a cíli, který nikdy nemáme ztratit ze zřetele, jestliže chceme zachovávat řád věcí tak, jak je stvořil Bůh. Protože zákon je Boží a nemění se: zůstává nezměnitelný jako Bůh. Je to sám Pán, kdo nám to říká v evangeliu: „*Nemyslete, že jsem přišel zrušit Zákon nebo Proroky. Ne přišel jsem je zrušit, ale naplnit. Amen, pravím vám: Dokud nepomine nebe a země, nepomine jediné písmenko ani jediná čárka ze Zákona, dokud se to všecko nestane*“ (Mt 5,17-18). Kdo ho zachová, bude spasen; kdo ho nezachová, bude zavržen!

Vrátíme-li se k úryvku knihy Genesis o trestu za hřích našich prarodičů, pak nemůžeme jít dále, aniž bychom se na chvíli zastavili a neuvažovali o dalším pokání, které nám Bůh uložil jako trest za hřích: „*V potu tvá-*

ře budeš jíst chléb, dokud se nevrátíš do hlíny, vždyť z ní jsi byl vzat. Ano, jsi prach a do prachu se vrátíš!“ a „*Vykázal ho tedy Hospodin Bůh ze zahrady Edenu, aby obdělával půdu, z níž byl vzat*“ (Gn 3,19.23). Je to pokání práce. Všichni musíme pracovat, jíst chléb smíchaný s potem naší tváře. Je to povinnost, které se nikdo nemůže vyhnout; zákon práce zavazuje všechny: bohaté a chudé, moudré i nevědomé, představené i podřízené.

Konáme však svou práci v tomto duchu pokání? To jest, jako náhradu za své hříchy? V duchu pokání a lásky pro spásu svého bližního? Tak, že tím naplníme první a největší ze všech přikázání: „*Miluj Boha nad všechno a svého bližního jako sám sebe*“ (Mt 22,37.39)? Tobiašovi řekl anděl Rafael: „*Proto když ses modlil ty a Sára, já jsem přednášel a připomínal vaši modlitbu před Boží vznešeností. Stejně tak, když jsi pohrblíval mrtvé*“ (Tob 12,12). Jsou také naše práce oděny láskou tak, že jsou hodné být představeny Pánu jako modlitba?

Draží poutníci, jestliže můžeme svou práci a životem, který vedeme, obětovat Bohu spásonosné pokání, jestliže si tímto prostředkem můžeme zasloužit nebe a spasit se, proč bychom se měli zatratit?

Vrátme se však do rodinného prostředí, o němž jsem Vám vyprávěla... Děti, které už v tak mladém věku posílali pást, rostly a vyvíjely se na čerstvém vzduchu polí. Dýchaly vůni jednoduchých květin kopců, vřesu, rozmarýnu, kručinek, které kvetly v lesích, jalovce a borovic, eukalyptů, jež korunovaly hory, cesmín, dubů a oliv, které se rozprostíraly na úbočích, ob-

rovských kaštanů a ovocných stromů, jež se objevovaly na polích a zdobily dvory.

Tuto oázu ticha narušovalo pouze veselé štěbetání ptáčků, kteří poletovali a poskakovali po vrcholcích stromů, tiché volání hrdličky a dudka, jež si chránili svá hnízda, trylkování koroptví, které slídily ze skal uprostřed obilných polí, kroužení vlaštovek a kukaček, jež se v létě stěhovaly. Bylo také slyšet velmi rychlý běh lišek a zajíců, když je někdo vyplašil z keřů, a divoké králíky ukryté v seně.

Děti, ovivány svěžím ranním vánkem, žily spolu vesele za skřípění těžkých vozů, přivázejících domů úrodu, za hudby akordeonů, harmonik a kytar vesničanů, za zpěvu chlapců a děvčat, kteří se vraceli ve skupinách ze sbírání oliv nebo z vinobraní, za zpěvu kohoutů na humnech nedalekých vesnic a za hlaholu zvonů na Anděl Páně.

Jejich nevinné duše, obklopené půvabem přírody, žily nostalgii po nadpřirozeném, které jim milost dávala tušit jako úžasné a mnohem větší bohatství. A když slunce zapadalo za borovice, přiváděly svá stáda za zvuku zvonců do stáje a potom se už mohly dosyta vydovádět a vyhrát okolo rodičů, kteří je pro nostalgii, již zakoušeli, neustávali líbat. Tak jejich čisté duše zářily jako světlo slunce a úsměv jejich očí byl průzračný jako čistá pramenitá voda. Jen nebe jim slibovalo větší naději: byla to víra, která je povzbuzovala hledět výše, na ještě pravdivější úsměv a na poklad vyšší ceny. Jejich duše se modlily; v otcovském náručí jim plynul odpočinek tichých nocí a pokojný spánek v bezstarostné odevzdanosti.

Věřím, draží poutníci, že jsem uspokojila vaše otázky o rodinném prostředí, kam Bůh šel hledat tři pokorné fatimské pastýře, aby jejich prostřednictvím předal své poselství. Jak jsem vám už řekla, nemyslete si, že v těchto rodinách nebyly nedostatky vlastní lidské slabosti; ano, by-

ly. Ale bylo zde také pochopení, odpuštění, pokoj a láska.

Nyní, na výměnu za mé odpovědi, mi dovoluňte, abych se já zeptala vás: Nejsou-li vaše rodiny lepší, jsou alespoň jako ony dvě rodiny? Je váš rodinný krb pozeňnaný a vybudovaný na svátosti manželství?

Přijali jste a nadále přijímáte všechny životy, které vám Pán chtěl svěřit? Pamatujte na to, že jejich zničení je proti Božímu zákonu, jak to předpisuje páté přikázání: „*Nezabiješ.*“ *Kdo by zabil, propadne soudu* (Mt 5,21).

Zachováte manželskou věrnost tak, jak jste si to slíbili navzájem a před Bohem? Také k tomu vás zavazuje Boží zákon, když praví: „*Nezasmilníš!*“ *Jedná se o šesté a deváté přikázání, které Ježíš vysvětlil takto: „Nezcizoložíš!“ (...)* *Každý, kdo se dívá na ženu se žádostivostí, už s ní zcizoložil ve svém srdci* (Mt 5,27-28). A Bůh také řekl: „*Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu své přísahy*“ (Mt 5,33).

Dbáte na to, abyste své děti přivedli ke křesťanskému prameni, aby se staly křesťany, byly na duši očištěny od poskvrny dědičného hříchu a učiněny dědici nebeského království? Také toto je vám nařízeno Bohem: „*Jděte do celého světa*“ - *říká Ježíš svým apoštolům - „a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Kdo uvěří a dá se pokřtít, bude spasen; kdo však neuvěří, bude zavržen*“ (Mk 16,15-16). Vskutku, tento Pánův příkaz zahrnuje v sobě velkou odpovědnost pro rodiče. Ti, co odkládají křest svých dětí, vystavují je nebezpečí, že uvidí, jak je jim zakázán vstup do nebeské blaženosti, a to by byla neporovnatelně větší škoda než ztratit vládu nad celým světem. Je tomu tak proto, že nic nemůže být přirovnáno k nejvyššímu dobru věčnosti. A kdo vám zaručí život vašich dětí, když odkládáte tak naléhavou záležitost?

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

CENTRUM PRO RODINNÝ ŽIVOT, OLOMOUC LETNÍ POBYTY PRO RODINY 2005

Program: rekreačně-poznávací, výlety, programy pro děti i dospělé, hry a soutěže... Po dohodě možnost společných akcí a setkání, modlitba, mše svatá.

SLOVENSKO – ROHÁČE, REKREAČNÍ STŘEDISKO, HUTY – 16. 7. – 23. 7.; 23. 7. – 30. 7.; 6. 8. – 13. 8. 2005. **Cena:** !!! **STĚJNÁ JAKO VLONI !!!** (plná penze + ubytování) pokoje bez soc. zař.: dospělí a děti nad 12 let 2450 Kč; děti 3–12 let 1960 Kč děti do 3 let 210 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu). Pokoje s vlastním soc. zař.: dospělí a děti nad 12 let 2730 Kč, děti 3–12 let 2170 Kč, děti do 3 let 210 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu).

SLOVENSKO – ORAVA, AGROTURISTICKÝ AREÁL, DLHÁ NAD OR. – 30. 7. – 6. 8. 2005. **Cena:** (plná penze + ubytování) dospělí a děti nad 12 let 2660 Kč, děti 3–12 let 2240 Kč; apartmán: dospělí a děti nad 12 let 3010 Kč, děti 3–12 let 2590 Kč, děti do 3 let 210 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu). S MOŽNOSTÍ JÍZDY NA KONÍCH A JEZDECKÝM KURZEM.

SLOVENSKO – VYSOKÉ TATRY, REKREAČNÍ STŘEDISKO DĚTSKÝ RÁJ, TATRANSKÁ LESNÁ – 14. 8.–21. 8. 2005. **Cena:** (plná penze + ubytování) dospělí a děti nad 12 let 2660 Kč; děti 3–12 let 2240 Kč; pokoje se soc. zařízením: dospělí a děti nad 12 let 2940 Kč děti 3–12 let 2590 Kč; děti do 3 let 210 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu). Početná rodina získává na pobyt slevu 200 Kč za třetí a každé další dítě. (Platí pro pobyt na Slovensku.)

BESKYDY, HORSKÝ HOTEL HIT, HORNÍ BEČVA – pobyt pro prarodiče s vnučaty 14. 8. – 20. 8. 2005. **Cena:** (plná penze + ubytování) šestidenní pobyt! Dospělí a děti nad 12 let 2460 Kč; děti 3–12 let 1920 Kč; děti do 3 let 180 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu).

Pobyt pro osamělé matky s dětmi v Olomouci 2. – 9. 7. 2005. Charakteristika: Pobyt je určen pro všechny matky, které z různých důvodů (neprovdání se, rozvod, ovdovění apod.) vychovávají své děti samy. Může přijet i sama maminka, jejíž děti jsou dospělé, nebo v uvedeném termínu mají jiné aktivity. Program: Setkání je rozdělené do dvou částí: naučné a rekreační. Dopolední část zahrnuje přednášky psychologa, dětského psychologa, psychiatra, kněze a předpokládá se na ní účast přihlášených maminek. V průběhu přednášek je zajištěna péče a program pro děti. Během dne je možnost k osobním rozhovorům s přítomnými odborníky nebo knězem, který je přítomen po celou dobu setkání. Každý den je příležitost zúčastnit se mše sv. a společných modliteb. **Ceny:** dospělá osoba a děti od 10 let: 1950 Kč plná penze, ubytování, program přednášek, konzultací, výtvarné činnosti, jednodenní výlet aj.; dítě 3–10 let: 1650 Kč plná penze, ubytování, program her atd.

Bližší informace o našich pobytech na www.rodinnyzivot.cz; přihlášku a další informace Vám na požádání zašleme. Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 OLOMOUC, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz

Římskokatolická duchovní správa v Římově srdečně zve na **JARNÍ POUTĚ**, která se koná v **neděli 8. května 2005 ke svátku Nalezení svatého Kříže**. Program pouti: sobota 7. 5. – v 18 hod. mše sv. v předvečer pouti ● neděle 8. 5. – v 7.15 hod. a 9 hod. mše sv., v **11 hod. slavná mše sv.** (celebruje probošt mikulovský P. Stanislav Krátký), ve 14.30 hod. svátostné požehnání a zakončení pouti; během dopoledne příležitost ke svátosti smíření.

**Pojedte s misionáři oblátí
na XX. Světový den mládeže
do Hunfeldu a Kolína nad Rýnem!
Informace na www.oblati.cz.**

Orel jednota Olomouc srdečně zve na další pásmo diapozitivů a vyprávění, tentokrát na téma: **POUTĚ DO COMPOSTELY**. Datum konání – **úterý 10. května 2005 v 16 hodin** (konec v 17.45 hodin, v 18 hodin možnost zúčastnit se mše sv.), místo konání – přednáškový sál dominikánského kláštera na Slovenské ulici v Olomouci. Přednáší P. Mgr. Jan Linhart, spirituál Teologického konviktu v Olomouci. Vstupné dobrovolné.

GYNEKOLOGICKÁ AMBULANCE PRO ŽIVOT

Občanské sdružení CENAP – Centrum naděje a pomoci se sídlem v Brně chce nabídnout služby gynekologické ambulance, která se bude lišit od ostatních gynekologických ambulancí svým výjimečným zaměřením. Bude to ambulance, kde se bude ctít lidský život od početí po přirozenou smrt. Bude se v ní v rámci léčebné i preventivní péče pomáhat v souladu s křesťanskými hodnotami všem, kdo se na ambulanci obrátí, bez ohledu na vyznání.

CENAP prosí o pomoc, aby kontakt ženy s gynekologií byl lékařsky i eticky profesionální. Prosí o pomoc formou modliteb i finanční pomoci na číslo účtu 150689165/0600. Finanční prostředky jsou potřeba na mírné stavební úpravy, aby prostory splňovaly podmínky pro ambulanci, a pro vybavení ambulance. **Bližší informace:** cenap@cenap.cz, <http://www.cenap.cz>

Liturgická čtení

Neděle 1. 5. – 6. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 8,5–8.14–17

Ž 66(65),1–3a.4–5.6–7a.16+20

Odp.: 1 (*Jásejte Bohu, všechny země! Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: 1 Petr 3,15–18

Ev.: Jan 14,15–21

Čtvrtek 5. 5. – slavnost Nanebevstoupení Páně

1. čt.: Sk 1,1–11

Ž 47(46),2–3.6–7.8–9

Odp.: 6 (*Bůh se vznášá za jáсотu, Hospodin vystupuje za hláholu trub. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: Ef 1,17–23

Ev.: Mt 28,16–20

Pondělí 2. 5. – památka sv. Atanáše

1. čt.: Sk 16,11–15

Ž 149,1–2.3–4.5–6a+9b

Odp.: 4a (*Hospodin miluje svůj národ. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 15,26–16,4a

Pátek 6. 5. – památka sv. Jana Sarkandra (v Čechách nez. pam.)

1. čt.: Sk 18,9–18

Ž 47(46),2–3.4–5.6–7

Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,20–23a

Úterý 3. 5. – svátek sv. Filipa a Jakuba

1. čt.: 1 Kor 15,1–8

Ž 19(18),2–3.4–5

Odp.: Řim 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 14,6–14

Sobota 7. 5. – ferie

1. čt.: Sk 18,23–28

Ž 47(46),2–3.8–9.10

Odp.: 8a (*Bůh je králem celého světa. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Jan 16,23b–28

Středa 4. 5. – ferie

1. čt.: Sk 17,15.22–18,1

Ž 148,1–2.11–12.13–14a.14bc

Odp.: *Nebe i země jsou plny tvé slávy. Nebo: Aleluja.*

Ev.: Jan 16,12–15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 1. 5.	PO 2. 5.	ÚT 3. 5.	ST 4. 5.	ČT 5. 5.	PÁ 6. 5.	SO 7. 5.
Antifona	518	1734	1673	518	632	1708	642
Žalm	783	783	786	783	783	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	1734	1673	518	632	1708	642
Antifony	611	935	1359	965	633	998	1014
Žalmy	921	936	813	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	611	1735	1674	621	633	1710	649
Antifona k Zach. kantiku	611	1735	1360	622	633	1361	649
Prosby	612	1724	1675	622	633	1711	650
Záv. modlitba	612	1359	1360	622	634	1361	651
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	634	643	643
Antifony	519	519	519	519	635	643	643
Žalmy	926	940	955	971	635	1004	1019
Krátké čtení	612	616	1676	622	637	646	651
Záv. modlitba	612	616	1360	622	634	645	651
Nešpory:							
Hymnus	517	517	1736	1677	628	628	1714
Antifony	609	613	945	1360	629	638	1009
Žalmy	916	930	945	1678	629	638	1009
Kr. čtení a zpěv	609	613	1737	1680	630	639	1717
Ant. ke kant. P. M.	610	614	1737	1360	631	640	1361
Prosby	610	614	1731	1681	631	640	1718
Záv. modlitba	612	612	1359	1360	634	634	1361
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260

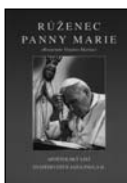
VÝPRODEJ

RŮŽENEC PANNY MARIE

Jan Pavel II.

Apoštolský list Sv. otce ze dne 16. října 2002, který předkládá jako vhodné doplnění dosavadních tajemství k rozvinutí christologického rozměru růžence novou pěticí tajemství – tajemství světa.

Maticce cyrilometodějská s. r. o., brož., A5, 40 stran,
původní cena 25 Kč. **JEN ZA 1 Kč**

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SPIRITUALITA NOVÉHO ZÁKONA

S HENRICEM PIDYARTEM

Indonéský karmelitán P. Pidyarto ví, že duši nenasytí mnohé vědění, ale zakoušení Božího slova zevnitř, srdcem. Ve svých miniaturních biblických zamyšleních je spolehlivým duchovním průvodcem všem, kdo nemají čas, ale chtějí každý den žít z evangelia.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 154x100 mm, 88 stran, 109 Kč

ŘEHOLE BENEDIKTOVA S PROKOPEM SIOSTRZONKEM

Malá zamyšlení převora benediktinského kláštera v Praze-Břevnově. Texty jsou určeny především pro ty, kteří se chtějí nechat Benediktovými pravidly oslovit a povzbudit ve svém životě mimo zdi kláštera.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 154x100 mm, 96 stran, 109 Kč

OTEC PIO

Gabriele Amorth

Krátký životopis otce Pia z pera jeho duchovního žáka, který světečně navštívoval 26 let (1942–1968), a proto ho také velice dobře znal.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 130 stran, 119 Kč

MODLITBA JAKO SETKÁNÍ

Anselm Grün

Čtyři stupně a čtyři místa modlitby, o kterých se pojednává v tomto spisku, nemohou a nechtějí dokonale popsat tajemství modlitby. Chtějí nás povzbudit, abychom kráčeli cestou modlitby, neboť je to cesta k stále hlubšímu a láskyplnějšímu setkání s Bohem.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 86 stran, 85 Kč

ODPUŠTĚNÍ

(Pramen uzdravení)

Daniel Ange

Chyba a selhání, ať sebezávažnější, neznamená automaticky zatracení a zničení, ovšem nemůžeme čekat, že se vše vyřeší samo od sebe. Pramenem uzdravení je naše pokora, lítost, vyznání, touha po smíru a odpuštění. Autor zvolil k vylíčení fenoménu odpuštění netradiční formu: vypůjčil si pojmy z medicíny, které jsou ovšem srozumitelné každému a nadto velmi obrazné.

Paulínky, brož., zúž. A5, 184 stran, 175 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzertní týdeník Světlo – tel./fax 585 222 803

Maticce cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticcem.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticcem.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Maticce cyrilometodějská s. r. o.